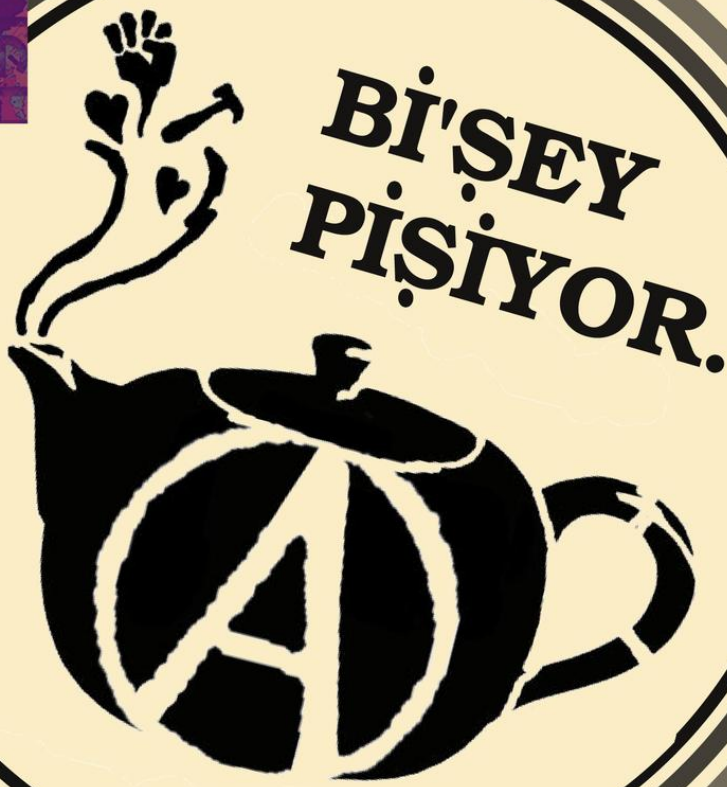
Şubat-Mart
NO:3
SANAL
Aylık Teorik E-dergi
www.sanalteori.net



Gazze Üzerine
(1. Kısım)

Yunanistan İsyanı: Aralık Ayının Hikayesi

Sevgili Oakland, Tebrikler

Oscar Grant Ayaklanmalarındaki "Şiddete" Dair Anarşist Bir Perspektif

Howard Zinn'le Anarşizm Söyleşisi

SANAL
Aylık Teorik E-dergi

Yeniden Merhaba

Sanal e-dergi'nin Şubat-Mart 2009 sayısıyla yeniden karşınızdayız. (belkide daha doğru tabirle beraberiz.) Derginin Bu sayısı bazı nedenlerle şubat sayısı vaktinde çıkamayınca genişleterek 2 aylık bir sayı olarak çıkarmaya karar verdik. (yani iki aylık bir periyoda geçmeyi düşünmüyoruz.)

Bu sayımızda neler var? Öncelikle iki kısmıa ayırdığımız bir yazı ile İsrailin Gazze saldırısı konusuna yer verdik. Yazı oldukça insan hakları söylemi içerisnde bir yerlerden İsrail'in söylemlerini gayette kendi içinden bir yerden çürütüyor kanımızca. Oldukça uğrasılmış ve okuma kolaylığı açısından soru ve cevap şeklinde yazılmış.

Bu sayıdaki ikinci yazımız iseYunanistan İsyanı'nın detaylı ve iyi bir özeti bütün aralık ayını kapsıyan bir yazı. Ocak ayında olanlar ile ilgili bir derlemeyi de biz yapıp gelecek sayımızda yayınlayacağız.

Ondan sonraki iki yazımız ise Oaklandlı 22 yaşında bir genç olan Oscar Bart'ın ardından yaşanan olaylarla ilgili. Size bölgenin yerel anarşistlerinin yayınladığı bildirileri sunarak birinci elden yaşananları iletmeye çalıştık

En son ise "Amerika Birleşik Devletleri Halklarının Tarihi" kitabının yazarı Howard Zinn ile anarşizm üzerine yapılan bir söyleşiyi size sunuyoruz. Kendisi Amerika da Noam Chomsky ile birlikte güncel politik olaylar üzerine en çok söz söyleyen aentellektüellerden biri.

Nisan sayımızda görüşmek üzere

İçi

2 Giriş
3 Gazze Üzerine
24 Yunanistan İsyanı: Aralık Ayının Hikayesi
35 Sevgili Oakland, Tebrikler
37 Oscar Grant Ayaklanmalarındaki "Şiddete" Dair Anarşist Bir Perspektif
39 Howard Zinn'le Anarşizm Söyleşisi

E-mail:
sanalteori@gmail.com
Web Adresi:
www.sanlteori.net

SANAL
Aylık Teorik E-dergi

Stephen Shalom

Gazze Üzerine

(1. Kısım)

16 Ocak, 2009

27 Aralık, 2008 tarihinde İsrail, "Kurşun Dökme Harekâtı" adı altında Gazze'ye acımasız bir saldırı başlattı. Bu yazıdaki hedefimiz sık sorulan soruları bir araya getirererek bu sorulara cevap ve kaynakça sunmaktır. Tümünü okyabileceğiniz gibi (ki uzun olduğunu belirtelim) ilgilendiğiniz bölümler ve sorular arasında da gezinebilirsiniz.

Giriş

1. İsrail'in kendisini ve halkını füze saldırılarından korumaya hakkı yok mu?

Gazze'den fırlatılıp İsrailli sivilleri hedef alan roketler uluslararası hukuku ihlal eder.

Fakat İsrail'in askeri eylemlerinin yasal bir öz-savunma olduğunu ileri süren değerlendirmeler, genel durumu ve orantılılığı hesaba katmalıdır.

Genel durumda, Filistin topraklarındaki İsrail işgali yasadışı ve haksızdır, Filistinliler işgale son vermek için meşru yöntemlerle mücadele verirken İsrail bunun karşısında öz-savunma iddiasında bulunamaz (aynı şekilde II. Dünya Savaşı sırasında işgal ettikleri Çin'de veya Filipinler'de gerillaların saldırısına uğrayan Japon birlikleri de öz-savunma iddiasında bulunamaz).

Filistinlilerin bu türden eylemlerine karşı İsrail'in vereceği uygun yanıt "öz-savunma" değil, işgal edilmiş topraklardan tamamıyla geri çekilmek olacaktır.

Gazze

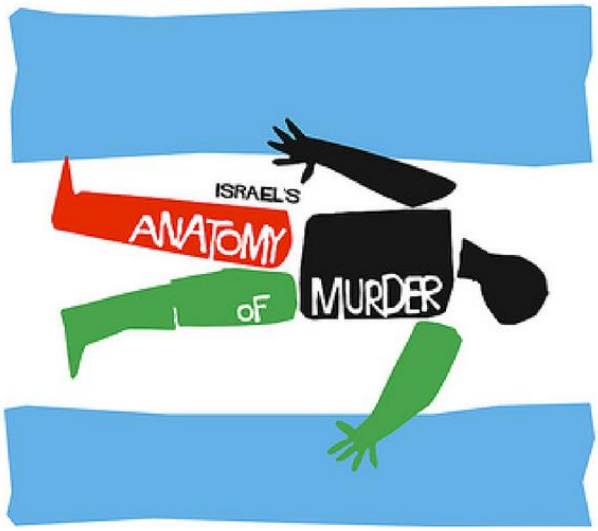
2. Taarruz savaşlarında toprakların fethedilmesi açık olarak yasadışıdır fakat, İsrail, Batı Şeria'yı ve Gazze'yi, komşu Arap ülkelerinin saldırısı sonucunda giriştiği savunma savaşında ele geçirmemiş midir?

Doğu Kudüs de dahil olmak üzere Batı Şeria ve Gazze, aynı zamanda Sina ve Golan Tepeleri, saldırıya ilk İsrail'in geçtiği Haziran 1967 savaşı sırasında İsrail tarafından ele geçirilmiştir. İsrail destekçileri, ilk ateşi İsrail açmış olsa da bunun meşru bir korunma savaşı olduğunu, Arap ordularının kanlı bir söylem içerisinde İsrail sınırlarında seferberliğe geçmiş olduğunu iddia eder. Arap ordularının söylemi gerçekten tüyler ürperticidir, öyle ki dünyada birçok insan İsrail'in güvenliğinden endişe duymuştur. Fakat askeri durumdan anlayanlar -Tel Aviv'dekiler ve Pentagon'dakiler- gayet iyi bilmektedirler ki, her hangi bir savaşta ilk ateşi Araplar açsa bile galip gelecek olan İsraildir. Mısır lideri bir çıkış yolu aramaktaydı, yardımcısını müzakerelerde bulunmak üzere Washington'a göndermeyi kabul etti. Ama bu gerçekleşemeden İsrail

saldırdı, çünkü müzakereleri ve Mısır'ın durumu kurtaracak uzlaşma beklentilerini reddediyordu. Bu ve diğer İsrail savaşlarının hararetli savunucusu Menahem Begin, bir saldırı başlatmanın gerekliliği konusunda çok emindi: 1967 Haziranı'nda, İsrail'in "bir seçeneği olmadığı"nı söyledi. Mısır Ordusu'nun seferberliği, Nasser'in saldıraya geçeceğini kanıtlamıyordu. "Kendimize karşı dürüst olmalıyız. Ona saldırmaya biz karar verdik." (1)

Yine de, 1967 savaşı İsrail açısından tamamıyla savunmaya yönelik olsa bile, bu Filistinliler üzerindeki daimi hakimiyeti meşru kılamayacaktır. Bir komşu devletin hükümeti savaşa girdi diye bir halk kendi kaderini tayin hakkını kaybetmiş olmaz. Tabii, Ürdün'ü cezalandır, Batı Şeria'yı ona geri verme (ki, BM'nin 1947'deki taksimat planında öngörülen, ölü doğmuş Filistin devletini İsrail'le paylaştığı için en başta onun buna hiç hakkı yoktur). Gazze'yi de Mısır'ın idari denetimine geri verme. Fakat Filistin halkını yabancı askerlerin işgaline boyun eğmeye zorlayarak cezalandırmanın hiçbir temeli yok.

İsrail, Kudüs'ün birleşik ve ebedi başkenti olduğunu ilan ederek, işgal edilen Doğu Kudüs'ü hemen İsrail topraklarına katar. Sonra da, işgal edilen yerlere insanları yerleştirerek toprak ele geçirilmesini yasaklayan Cenevre Sözleşmesini ihlal ederek işgal edilmiş topraklarda yerleşimler kurmaya başlar. İsrail hükümetinin o zamanki hukuk danışmanı tanınmış hukukçu Theodor Meron, herhangi bir yerleşimin yasadışı olacağını uyarmasına rağmen duymazdan gelinir. (2)



Ve Uluslararası Adalet Divanı -ABD'li yargıç da dahil bütün yargıçlarının oybirliği ile kabul edilen hükmün bir bölümünde- işgal altındaki bütün yerleşimlerin yasa dışı olduğuna hükmetmiştir. (3)

3. İsrail Gazze'den geri çekilerek, işgale son vermemiş midir?

İsrail'in geri çekilmesi işgali sonlandırmamıştır. İşgal edilmiş Filistin topraklarında BM'nin o zamanki özel raportörü olan John Dugard'ın 2006'da belirttiği gibi:

İsrail Hükümeti'nin geri çekilmenin işgali sonlandırdığı yönündeki demeçleri fena halde yanlıştır. "Yaz Yağmuru Harekâtı"nın başlamadan önce bile, Onbaşı Shalit'in esir alınmasını takiben, Gazze İsrail'in etkin denetimi altında kaldı. Bu denetim birkaç yoldan ifade edildi. İsrail

Gazze hava sahasının, deniz sahasının ve sınırlarının denetimini elinde tuttu. Mısır'la arasındaki Refah sınır kapısının, Avrupa Birliği personeli tarafından gözlem altında tutulması yönünde özel bir düzenleme yapılsa da, bütün diğer geçişler büyük oranda kapatılmıştır... ISG'nin (İsrail Savunma Gücü) Gazze'ye yönelik eylemleri açıkça göstermiştir ki modern teknoloji, işgalci gücün herhangi bir askeri varlık göstermeden de belli bir bölgeyi etkin bir biçimde denetimi altında tutabilmesine olanak sağlamaktadır. (4)



20 Kasım, 2008'de, İnsan Hakları İzleme Komitesi, İsrail başbakanı Ehud Olmert'e, diğer konuların yanı sıra şunları belirtmiştir,

"İsrail, kalıcı askeri güçlerini ve yerleşimcileri 2005'te geri çekmiş olsa bile, uluslararası yasalara göre Gazze'de işgalci güç olarak kalmıştır, çünkü Gazze'deki yaşamın kilit noktalarını günü gününe etkin olarak kontrol altında tutmaktadır." (5)

Eğer İsrail, Gazze'den gerçek anlamda çekilmiş olsaydı, Gazze'nin diğer ülkelerle arasındaki deniz ve hava ticaretini yasaklayamaz, insanları Gazze'nin dışına veya içerisine deniz veya hava yoluyla gidip gelmekten alıkoyamaz, Gazze hava sahasını ihlal edemez, kıyı sularında devriye gezemez veya Gazze içerisinde "girilmesi yasak bölgeler" ilan edemezdi. İsrail aynı zamanda Gazze'nin Nüfus İdaresini denetlemekte ve Gazze'ye girmesine izin verdiği her türlü maldan ithal vergisi almaktadır. (6)

4. İşgalin yasal olarak devam edip etmediğine bakılmaksızın, İsrail Gazze'deki yerleşimlerinden ve askeri üslerinden vazgeçmemiş midir?

İsrail'in Gazze'den geri çekilmesi tek taraflı bir hareketti, herhangi bir Filistinli liderle görüşülmeksizin gerçekleştirildi. İsrailli yerleşimciler Gazze'den çıkartıldı fakat 2005'te Batı Şeria'ya Gazze'yi terk eden yerleşimcilerden daha fazla yeni yerleşimci yerleşti ve Batı Şeria'da Gazze'de vazgeçilenden daha fazla Filistin toprağı ele geçirildi. (7) Birçoğu için çok açıktır ki geri çekilme, nihai Filistin devletine doğru atılan bir adımdan çok, aslında İsrail'in Batı Şeria'da ele geçirdiklerini güvenceye alan ve Filistin halkının bağımsız varlığını reddeden bir harekettir. Ariel Sharon'un baş yardımcısı Dov Weisglass'ın bir İsrail gazetesine verdiği demeçte belirttiği gibi: Geri çekilme planının önemi,

"politik sürecin dondurulmasıdır. Bu süreci dondurduğunuz zaman bir Filistin devletinin kurulmasını engellemiş olursunuz, mültecilerle, sınırlarla ve Kudüs'le ilgili bir müzakereyi engellemiş olursunuz. Filistin devleti denilen tüm bu paket, bütün

gerektirdiği şeylerle birlikte, sonsuza dek gündemimizden çıkarılmıştır". (8)

5. İsrail, Gazze'yle arasındaki sınırları açmaya veya Gazze'ye elektrik ve yakıt göndermeye neden zorunlu olsun? Sınırlarını istediği gibi kapatmak bir egemenlik hakkı değil midir?

Bir ülke 40 yıldır işgal ettiği topraklarda, o toprakların ülkeden bağımsızlığı yönünde işlev görmesini engelleyebilecek şekilde bütün inşaatları ya da kalkınmayı engellerse, bu bazı zorunluluklar getirir. Ayrıca, bu ülke, o toprakları hava veya deniz yoluyla ticaret yapmaktan men ediyorsa, kara geçişlerine izin vermeme hakkı iddiasında bulunamaz.

6. Gazze'nin Mısır'la sınırı var. Neden İsrail sınırları kapatmakla suçlanıyor?

İsrail Gazze'den geri çekildikten sonra, Refah kapısını -Mısır'la sınır kapısı- Filistinlilere devretmedi. Halbuki, Refah kapısı, Filistin yönetimiyle İsrail arasında, ABD'nin de desteğiyle Kasım 2005'te imzalanan Dolaşım ve Erişim Anlaşmasına (AMA) göre Avrupa Birliği personeli tarafından denetlenecekti. Anlaşmaya göre, sınırdan giriş çıkışlar üzerinde İsrail'in veto hakkı olacaktı (İsrailliler sınır kapısında durmasalar da videoyla kayıt alma ve geçiş yapacaklardan önceden haberdar olma hakkına sahipti).

İsrail insan hakları örgütü Gisha'nın belirttiği gibi, "Yolcuların yanlarında getirdiği kişisel eşyalar hariç, İsrail tarafından doğrudan denetlenmeyen tek sınır kapısı olan Refah kapısı yoluyla Gazze'ye ithalat yapılması yasaktı." (9)

Elbette Mısır, AMA anlaşmasına aldırmayarak sınır kapısını açabilirdi. Böyle de olması gerekirdi. AB ve ABD yönetimleri Gazze'ye uyguladıkları mali ambargoyu kaldırabilir, İsrail, AB veya ABD gemilerini batıramayacağı için de, herhangi bir İsrail engeline aldırmaksızın Gazze sahiline deniz yoluyla malzeme gönderebilirdi. Yönetimlerin bu davranışları kınanmalıdır.

Hamas

7. Hamas, İsrail'in Gazze'den geri çekilmesini fırsat bilerek herhangi bir tahrik olmaksızın İsrail'e roket fırlatmamış mıdır?

İsrail "geri çekildikten" sonra roket saldırıları azalmıştır. 2004'te Gazze'den İsrail'e 281, 2005'te ise 179 roket fırlatılmıştır. Geri çekilme, Eylül 2005'te tamamlanmıştır. Ekim 2005'ten Ocak 2006'ya kadarki dört aylık süre boyunca sadece 40 roket fırlatılmıştır. (10)

Eylül sonunda, Gazze'deki Cebeliye mülteci kampında yapılan silahlı bir tören alayı sırasındaki ölümcül patlamanın ardından Gazze'den roket yağdırılmıştır. Filistin yönetiminin de dahil olduğu (ki o sıralar Hamas'la aralarında şiddetli bir çatışma vardı) çoğu gözlemci, bunu Hamas'ın neden olduğu bir kazaya bağlamış, Hamas ise İsrail'i sorumlu tutmuştu. Gerçek her ne olsa bile, İsrail istihbaratı ve silahlı kuvvetleriyle yakın bağlantılı bir kuruluş olan, İstihbarat ve Terörizm Bilgi Merkezi'ne (11) göre:

"Daha sonra El Fetih grupları ve Filistin İslami Cihad örgütü, çok sayıda roket fırlatmıştır. Hamas, sivil Filistinlilere zarar verdiğine ilişkin iç ve dış eleştirilerin ardından ve daha sonra da yönetimsel taahhütlerinden dolayı roket fırlatılmasıyla doğrudan bağlantısını kesmiştir." (12)

Diğer Filistinli gruplar da roket fırlatmıştır. Ekim 2005'te başka bir hummalı roket fırlatma girişimi olmuştur. Ama bu seferki tecridi değildir. Bu şiddet ve misilleme örüntüsü içinde bunu kimin "başlattığı"nı belirlemek zordur. 23 Ekim, 2005'te, İsrail kuvvetleri, Batı Şeria'da iki İslami Cihad üyesini öldürür; ardından Gazze'den roketler fırlatılır, sonuçta yaralı bile yoktur; İsrail de sınır kapılarını kapatır; İsrail uçakları Gazze üzerinde alçak uçuş yaprak ses bombası patlatır, havadan karaya füzeler ateşler, sonuç beş yaralı; Batı Şeria'dan gelen bir intihar bombacısı bir İsrail kasabasında saldırıya geçer, beş kişi ölür; İsrail hava baskınlarına ve top atışlarına devam eder; üçü çocuk sekiz ölü (13). Daha sonra durum sakinleşir ve Ocak 2006'da Hamas seçimleri kazanana dek de sakinliğini korur.

8. Hamas'ın seçim zaferi karşısında İsrail'in ve Batı'nın tepkisi ne oldu?

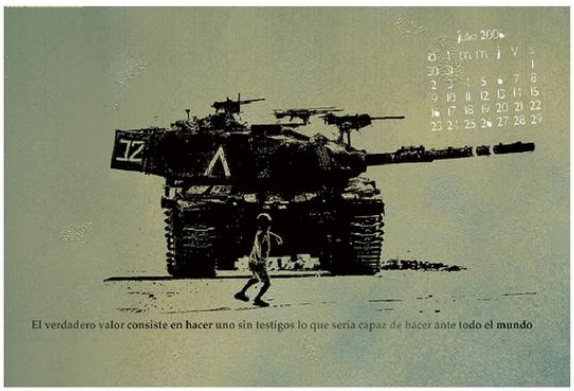
2006 Ocağında, Hamas (önceki çekimserlik poltikasına son vererek) Filistin milletvekili seçimlerine katılır, oyların çoğunu alır. Uluslararası gözlemciler seçimin adil olduğunu onaylar (14), gerçekten de, seçilenler Arap dünyasında ender rastlanacak biçimde demokratik olarak seçilmişlerdir. Washington 2006 seçimlerine izin vermesi için İsrail'e baskı yapmıştır, Hamas'ın zaferi (Hamas da dahil) herkes için sürpriz olmuştur.

Gelin görün ki, ABD ve İsrail, FKÖ'nün laik liderliğinin ayağını kaydırmak için zamanında Hamas'ı desteklemişti. (15)

Çoğu analistin çıkardığı sonuca bakılırsa, seçmen, bunca yıl sonra Filistinlileri kendileri kadar kendi ayakları üzerinde durabilecek bir duruma getiremeyen yozlaşmış ve korkak El-Fetih liderliğini reddettiği kadar, Hamas'in dinci tutumlarına da destek vermiyordu.

Hamas'ın hükümete katılımı, tutumlarında değişiklik yapması için bir fırsat olarak düşünülebilirdi, fakat İsrail, ABD ve Avrupa Birliği bunu ezmeye kararlıydı. İsrail Filistin vergi gelirlerini devretmeyi reddedip sınır kapılarını kapatarak ekonomik sıkıntıya neden oldu. Uluslararası yardım kuruluşları, özellikle ABD ve AB, fonları esirgedi, Washington bir adım ileri giderek katı kurallar getirdi. Uluslararası Kriz grubu şöyle açıklıyor:

"İnsani yardım için çalışan STÖ'ler, ABD Hazine Bakanlığının olağanüstü kısıtlayıcı kurallarından kaynaklanan çok önemli engellerle karşılaşmaktadır; ABD örgütleri, örneğin, yapacakları



nakit değil de ayni bağışlar için ön-onay almak zorundalar.

Bu tür kısıtlamalar, kalkınmaya yönelik yardımları etkilemektedir -2005'te 450 milyon dolar-, bu etkiler Filistin Yönetimiyle olan doğrudan temaslardan dolayı daha da şiddetli hale gelmektedir. ABD'li bazı STÖ'ler projelerini tümüyle askıya almıştır. USAID tarafından finanse edilen bir tibbi yardım programı içinde sağlık bakanlığı ilaçlarının yüze otuzunu sağlayan uluslararası yardım kuruluşu CARE, USAID onay vermediği için düzenli tedariklerini durdurmuştur." (16)

9. Hamas nasıl barış ortağı olabilir? ABD ve İsrail'in öne sürdüğü, İsrail'i tanıması, şiddetten vazgeçmesi ve Filistin Yönetimi tarafından daha önce kabul edilen bütün anlaşmaları kabul etmesi yönündeki üç teklifi reddetmedi mi;?

Gerçekten Hamas, bu üç koşulu reddetmiştir, ama bu İsrail ve ABD'nin yaptıklarından fazla değildir.

Hamas İsrail'i tanımamıştır, fakat İsrail ve ABD de bağımsız bir Filistin devletini tanımamıştır.

18 Aralık, 2008'de benimsenen 63/165 sayılı Genel Kurul kararını ele alalım. Karar, bağımsız Filistin Devleti hakkı da dahil olmak üzere Filistin halkının kendi kaderini tayin hakkını tekrar onaylamış ve ardından bütün devletleri ve Birleşmiş Milletler kuruluşlarını, Filistin halkına destek ve yardımı sürdürmeleri yönünde teşvik etmiştir. Karar, 173 kabul, 5 ret ve 7 çekimser oyla kabul edilmiştir. 5 ret oyu ABD, İsrail ve ABD'ye bağımlı üç küçük Pasifik ada ülkesi tarafından verilmiştir. (17)

Elbette, İsrail, 1967 sınırları geçerli olmamak üzere, yaşanabilir olmaktan uzak küçücük bir toprak parçasına hapsedilmiş bir Filistin devletini kabullenmeyi istediğini söyleyebilir. Fakat Hamas, ancak Tel Aviv ve varoşlarıyla sınırlı kalmak üzere İsrail'i tanımaya hazır olduğunu söyleyecek olsa, İsrail ve ABD'nin bunu samimi bulacakları kuşkuludur.

Şiddet kullanımına gelecek olursak, Hamas'ın şiddetten vazgeçtiğini ilan etmesi iyi olurdu. Ama, ABD'nin ve İsrail'in bu yöndeki nasihatları gülünç olacaktır (1956 Sina, 1982 Lübnan veya 2003 Irak unutulmamalı). Şunu da belirtmek gerekir ki, şiddeti gerçekten reddederek, bir işgal ordusunda askerlik yapmayı reddeden İsrailliler hapsedilmektedir. (18)

Önceki anlaşmaların kabul edilmesi konusunda ise, Washington, Anti-Balistik Füze Anlaşmasından geri çekilmesi bir yana, Kapsamlı Deney Yasağı Anlaşması'nı "imzalamamış", Dünya Mahkemesi'nin Nikaragua hakkındaki kararına uymamıştır. En basitinden düşünülecek olursa, Dünya Mahkemesi, işgal altındaki Batı Şeria'da inşa ettiği duvardan dolayı İsrail'in (bir parçası olduğu) Dördüncü Cenevre Sözleşmesi'ni ihlal ettiğini belirtmiştir. (19) Genel Kurul 6'ya karşı 150 kabul oyu ve 10 çekimser oyla Dünya Mahkemesi'nin kararını onaylamış, İsrail'i de bu karara uymaya çağırmıştır. (20) İsrail ise bunu reddetmiş, ABD de onu desteklemiştir. Bu yüzden, İsrail ve ABD, anlaşmaları resmen birer kağıt parçası olarak görmektedir.

1999'a kadar kendilerine bir devlet vaadeden 1933 Oslo Mutabakatı'nı imzalayıp da, devlet yerine İsrailli yerleşimcilerim sayısındaki muazzam artışla (21) karşılaşan Filistinliler'e, İsrail'in

Hamas'ın anlaşmalara bağlı kalmadığı yönündeki ısrarı kötü bir şaka gibi gelecektir.

10. Hamas, İsrail varlığını asla kabul etmeyeceğini belirtmemiş miydi?

İsrail Başbakanı Ehud Olmert, ABD Kongresindeki bir birleşik oturumda yaptığı konuşmada, "halkının bu toprakların bütünü üzerindeki ebedi ve tarihi hakkına" olan inancını sürdürdüğünü söyledi. (22) Ama, uzlaşma gereğini de anladığını ekledi. Hamas da benzer bir tutum sergiledi: Filistin'i bir bütün olarak kutsal Müslüman toprakları olarak, İsrail Devletini ise gayri meşru olarak kabul etse de farklı farklı zamanlarda uzlaşmaya hazır olduğunu, 1967 sınırlarının kabulü, Doğu Kudüs'ün Filistin'in başkenti olması koşuluyla, 20, 30, 50 yıl veya sonsuza dek sürebilecek bir ateşkesle birlikte iki-devletli çözümü kabul edebileceğini belirtti. (23)

Gelgelelim İsrail ve ABD, Hamas'ın bu önerilerini geri çevirmiş ve -çoğu İsraillinin, (24) eski İsrail istihbarat dairesi Mossad'ın (25) başkanı, Efraim Halevy gibi muhafazakar analistlerin bu tür görüşmeleri desteklemesine rağmen- Hamas'la görüşmeyi reddetmiştir.

11. Hamas, İslami köktendinciliği ve anti-semitizmi desteklemiyor mu?

Ne yazık ki, milliyetçi ve solcu hareketlerin maruz kaldığı muazzam baskının ve kendi içsel zayıflıklarının sonucunda geçen birkaç on yıl içinde bütün Orta Doğuda milliyetçi ve ilerici hareketlerin yerini köktendinciler almıştır. Kendini "Yahudi devleti" olarak tanımlayan bir devlet tarafından korkunç bir barbarlığa maruz kalmış Filistinliler düşünüldüğünde hiç de şaşılmaması gereken bir biçimde Anti-semitizm Orta Doğuda büyümüştür (İsrail'e yönelik bütün eleştirilerin fiilen anti-semitik olduğunu ileri süren İsrail yandaşları karşısında Orta Doğuluların yerinde tespitler yapması olanaksızlaşmıştır). Elbette, anti-semitizmi de köktendinciliğin gerici toplumsal görüşlerini de reddetmeliyiz.

Kökeni Mısırlı Müslüman Kardeşler'e dayanan Hamas, İslami köktendinci bir geçmişe sahiptir. Ama kökleri şimdiki durumunu tek başına belirlemez. Uluslararası Kriz Grubu'nun, Hamas'ın mevcut edimleri üzerine Mart 2008 tarihli bir değerlendirmesi karma bir betimleme sunuyor:

"Hamas, İslami bir oluşu zorla dayatma niyeti taşımamaktadır. Güvenlik hizmetlerini ve adli işleri yürütmeleri için Hamaslı olmayan kişileri görevlendirmiştir. Mahkemelerin veya okulların İslamlaştırılması yönünde göze batan hiçbir işaret yoktur. Yetkililer, Filistin Yönetimi'nin ne eğitim programını, ne hukuki yasalarını ne de anayasasını değiştirmiştir. Ocak 2008'de Filistin Yönetiminin uygulamalarıyla uyum içinde fakat



" Bu savaşı durdurun "

İslami geleneğe aykırı bir biçimde, bir kadın yargıcı göreve getirmiş, bir başkasını da Temyiz Mahkemesi başkanlığına getirmiştir. Hamas, Ağustos 2007'den bu yana, dikkate değer bir biçimde, televizyon ve radyo kanalları, cami hutbeleri aracılığıyla yaptığı duyurularla kadınları polis olmaya çağırmıştır. 100'den fazla kadın başvuru yapmıştır. Bir Hamas yetkilisinin öne sürdüğü gibi 'Ramallah'takiler Hamas'ı aşırılıkla damgalamaya çalışıyor. Fakat Gazze'de bir İslam Emirliği ortaya çıkmayacaktır'.

Yine de, geçmişteki edimler gelecekteki yönetimin garantisi değildir, dolaylı toplumsal baskı biçimlerine işaret eden yurttaşlık hakları grupları ve Hamas karşıtları endişelerini korumaktadır. Hamas içindeki tutucu molla takımı şeriatın daha büyük bir rol oynamasında ısrarcıdır...

Bir üst düzey Hamas hukukçusu kaçamaklı konuşmaktadır: 'Mahkemelerin şeriat yasalarını uygulamasını isteriz, fakat insanları buna zorlamayacağız'. Bazı durumlarda da aynen bunu yapmaktadırlar...

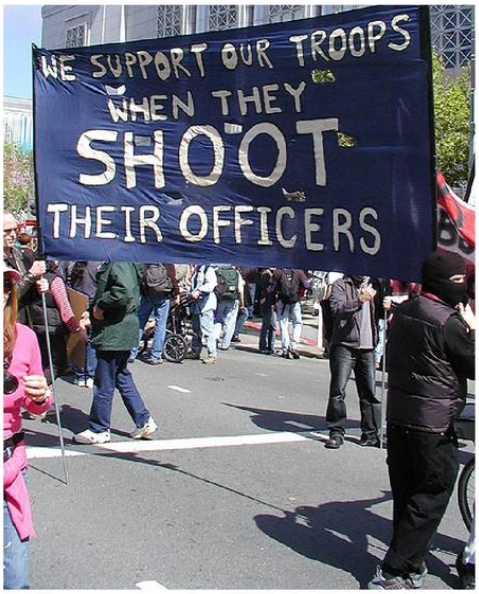
Dahası, Gazze'deki yoğun izolasyonun ortasında, Batılıların kendilerini geri çekmeleriyle birlikte, toplumsal normlar gittikçe daha muhafazakar ve ataerkil nitelik kazanmaktadır. Bu süreç içinde de, özellikle güvenlik güçleri içindeki ateşli Hamas militanları teşvik edilmektedir. Okullarda dini eğitime ayrılan zaman artmıştır, bazı öğretmenler başını örtmeyen kızları cezalandırmaktadır. Kadınlar sokaklarda başı açık gezmeye devam etseler de, yetkililer giyim tarzı konusunda bir hüküm olmadığını söyleseler de, Hamas militanları bazı kadınları başlarını örtmeleri için uyarmaktadır. Aynı şekilde, Hamas ahlaksızlık suçlamasıyla kadınları idam edilmesini kısıtlasa da, arabada yakalanan evli olmayan çiftlerin dövüldüğü ve tutuklandığı bildirilmiştir. Haziran 2007'de devir teslimden sonraki kısa bir sessiziğin ardından internet kafelere -Hamas dışındaki gruplar tarafından- yapılan baskınlar artmıştır. Gazze'deki Hristiyanlar, 3000 kişilik cemaatlerine karşı yapılan artan sayıdaki saldırıların önüne geçmek için Hamas güçlerinin geç davranıp az şey yaptığını belirtiyor, bunun kanıtı olarak da Hamas saflarındaki radikal İslamcı komutanların artan etkisini gösteriyor." (26)

Ne yazik ki, devam eden İsrail zulmü ve Filistinlilerin çaresizliği, Hamas'ın içindeki en kötü eğilimlerin artmasına yol açacaktır.

Aynı zamanda, İsrail'de Yahudi köktendinciler siyasi açıdan güçlüdür ve hükümetteki koalisyonun bir parçasıdır. ABD Devlet Bakanlığı'nın da belirttiği gibi "İsrail Ortodoks olmayan Yahudilere eşitsiz muamele göstermekte, Yahudilerle ilgili kişisel ve yurttaşlık meselelerinde hükümet sadece Ortodoks Yahudi din yetkililerini kale almaktadır. Hükümet devlet kaynaklarını tahsis ederken (Ortodoksluğun modern ve ulusalcı akımlarını da içeren) Ortodoks ve ("Haredi" olarak da anılan) ultra-Ortodoks Yahudi dini grupları ve kurumları kayırmaktadır. (27)

Belge birçok açıdan eskimiş olsa da Hamas'ın 1988 tüzüğü Sion Büyükleri Protokolünden (28) alıntılar yapar. (29) Örgüt hala, anti-semitik retoriğe sığınmaktadır. (30)

Fakat Hamas'ın bu türden görüşlere dahip olması onu barış görüşmelerinde taraf olmaktan çıkarmaz, bu Güney Asya'da



" Biz askerlerimizi destekliyoruz, kendi komutanlarına ateş ettiklerinde "

Hinduların ve Müslümanların yan yana oturmayacak kadar ırkçı görüşlere sahip olmasından daha fazla bir şey değildir. Elbette birçok İsrailli, Filistinlilere ilişkin ırkçı görüşlere sahiptir (31) (Obama'nın yeni Genel Sekreteri Rahm Emmanuel'in babasının, Arapların ancak yerleri silmeye yarayacağını söylediğini hatırlayın) (32).

Bazı Filistinli dini önderlerin iğrenç anti-Yahudi retoriğine rastlayabilirsiniz. Fakat İsrailli hahamların kullandığı aynı derecede tiksindirici bir dile de rastlayabilirsiniz. Örneğin, İsrail'İn Seferad baş hahamı 2007'de şöyle bir icazet verdi "roket fırlatılmasını engellemeyi hedeflemek üzere Gazze'de gerçekleştirilecek olası bir askeri taarruz sırasında fark gözetmeksizin sivillerin de öldürülmesine karşı hiçbir ahlaki yasa yoktur" çünkü "bütün bir kent, bireylerin ahlakdışı davranışlarından kolektif olarak sorumludur". Hahamın oğlu olan Safed baş hahamı da şöyle açıklıyor: "Biz 100 kişiyi öldürdükten sonra durmazlarsa, o zaman bin kişi öldürmemiz gerek... 1000 kişiden sonra da durmazlarsa, o zaman 10.000 kişi öldürmemiz gerek. Hâlâ durmazlarsa 100.000 hatta bir milyon kişi öldürmeliyiz. Ne kadarı onları durduracaksa o kadar." (33)

Irkçılığa karşı çıkılması gerekir, fakat sahip olduğu ırkçılık bertaraf edilene kadar herhangi bir tarafın barış ortağı olmasını kabullenmemek anlamsız olacaktır.

12. Hamas terörist bir örgüt müdür?

Hamas asla El-Kaide gibi bir terörist örgüt olmadı. El-Kaide'den farklı olarak, bir kitle tabanı, sosyal yardım programları ve şu an olduğu gibi bir seçmen kitlesi vardır.

Hamas terörist eylemlere girişmiştir, özellikle de kasten sivilleri hedef alan intihar bombacılarıyla.

ABD Ordusu Savaş Üniversitesi, Stratejik Araştırmalar Enstitüsü, İslami ve Dini Araştırmalar Profesörü Sherdia Zuhur şöyle yazıyor:

"Hamas ajanları ilk intihar saldırılarına 1994'te, Amerika doğumlu İsrailli yerleşimci Baruch Goldstein'ın, El-Halil kentinde Haram-El-Halil camisinde ibadet eden silahsız insanlara ateş açıp, el bombası fırlatarak 29 kişiyi katletmesinden sonra başlamıştır. Goldstein'ın İsrailli birliklerin yardımıyla içeri girebildiği düşünülmüştür. O tarihe kadar, Hamas'ın hedefleri sadece İsrail

ordusuydu. 1995'te, diğer Filistinlilerle aralarında büyük tartışmalra neden olan bu saldırıları durdurmuş, Hamas lideri Yahya Ayyaş'ın nokta atışıyla öldürülmesinden sonra tekrar başlatmıştır." (34)

Zuhur şöyle devam ediyor:

"Hamas, 3 yıllık intihar saldırısı yapmama kararına uymuş, daha sonra bu bir yıla düşürülmüş ve muhtemelen Ocak 2008'de Dimona'da Hamas veya başkaları tarafından düzenlenen bir saldırıyla bu karar bozulmuştur." (35)

Çeşitli aralıklarla da Hamas sivil yerleşim bölgelerine roket atmıştır, ki bu da bir terörizm biçimidir.

Bu sicilinden de anlaşılacağı üzere Hamas terörizme bulaşmıştır, reddetmemiştir, fakat uygun olarak nitelediği koşullarda da terörizmden geri durmuştur. Böylesi bir sicil kınanmalıdır -çünkü terörizm her zaman yanlıştır- fakat İsrail'in terörizm sicili de kınanmalıdır.

12. Hamas terörist bir örgütlenme midir?

Hamas asla el-Kaide gibi bir terörist örgütlenme olmamıştır. El-Kaide'nin aksine bir kitle tabanı, sosyal refah programları ve artık bir seçim çevresi vardır.

Hamas en dikkat çekeni intihar bombalarıyla sivilleri hedef almak olan terörist eylemlerde bulunmuştur.

ABD Ordu Savaş Koleji'nde Stratejik Çalışmalar Enstitüsü'nde İslami ve Bölgesel Çalışmalar Araştırma Profesörü olan Sherdia Zuhur şöyle yazmıştır:

"HAMAS ilk intihar saldırılarını 1994'te, Amerika doğumlu bir İsrailli göçmen , Baruch Goldstein, 25 Şubat'ta Hebron'da el-Haram ve el-Ibrahimi camilerindeki silahsız insanlara ateş açıp el bombalari fırlatıp 29 kişiyi öldürdükten sonra gerçekleştirmiştir. Goldstein'ın İsrail askerlerinin yardımıyla giriş yaptığı düşünülmüştür. O güne kadar HAMAS'ın hedefleri sadece İsrail askerleriydi. HAMAS, Diğer Filistinliler ile oldukça tartışmalı olan bu saldırıları 1995'te durdurmuş, HAMAS lideri Yahya Ayyash'ın "hedefli öldürülmesi" nden sonra yeniden başlamıştır."[34]

Zuhur şunları eklemiştir:
"HAMAS intihar saldırılarında 3 yıllık bir erteleme ileri sürmüş, sonrasında bu süreç 1 yıl daha uzamış ve muthemelen Ocak 2008'de Dimona'da HAMAS veya başka faillerin gerçekleştirdiği bir saldırıyla bozulmuştur."[35]

Ve değişik zaman aralıklarında, Hamas sivil alanlara roket fırlatmıştır ve bu da bir terörizm örneğidir.

Bu belgenin akla getirdiği Hamas'ın terörizme kalkıştığı, göz ardı etmediği, fakat aynı zamanda uygun koşullar gördüğünde terörizmin frenlenmesinden sorumlu olduğudur. Böyle bir belge lanetlenmelidir –çünkü terörizm her zaman yanlıştır—fakat İsrail'in terörizm belgesi da aynı şekilde lanetlenmelidir.

13. Kasten sivilleri öldürmediğine ve neden olduğu tüm sivil ölümlerini üzücü kayıplar olarak gördüğüne gore, İsrail nasil terörizm ile suçlanabilir?

Terörizmin ABD tanımını aklınızda tutun: "savaşmayan hedeflere karşı önceden planlanmış, politik gerekçeli şiddet."[36]Burada 3 nokta dikkate alınmalıdır.

Birincisi, politik amaçlar için sivillere

acı vermek uzun zamandır İsrail'in resmi politikası olmuştur. Hamas 2006 Haziran'ında bir İsrail askerini kaçırdığında, İsrail Gazze'nin elektrik santralini yokederek cevap vermiş ve büyük çapta çileye neden olmuştur.[37] İsrailli liderler Hamas'ın desteğini sarsmanın bir yolu olarak Gazze'nin ekonomisini sakat bırakmak niyetinde olduklarını açıkça kabul etmişlerdir. (Bunun aptalca bir politika olması onu daha az ahlaksız yapmaz. Aynı şekilde ABD, Avrupa Birliği ve Mısır hükümetlerinin bu suça dahil olmaları da daha az ahlaksız yapmaz.) İsrail sınırlarını kapayıp, yakıt ve güç kaynaklarini kesip, kendi vergi gelirlerini reddedince, Gazzeliler açlık ve işsizliğin kabarıp sağlık ve refahlarının gerilediğini görmüşlerdir. İnsan hakları grupları [38] ve Birleşmiş Milletler yetkilileri [39] bu ekonomik boğma yöntemini lanetlemiş ve onu "toplu cezalandırma" saymışlardır.

New York Times köşe yazarı Thomas L. Friedman, İsrail'in Gazze'de 'Gazze sivilleri üzerinde ağır acı' yaratmayı deneyen bir politika uyguladığını umduğunu söylediğinde, ABD hükümetinin yukarıda alıntı yapılmış resmi terörizm tanımından ayırtedilemeyecek bir politikayı onaylamaktadır. [40]

İkincisi, yıllar boyunca İsrail kasten sivilleri öldürmüştür. Diğer örnekler içinde, hiçbir ciddi tehdit oluşturmayan göstericiler üzerine öldürücü ateş açmıştır. [41] Tıbbi personeli ve gazetecileri hedef alıp öldürmüştür.[42] Ve şimdi de Gazze'de sivil polisi ve askeri olmayan hükümet personelini (aşağıda tartışılacağı üzere) hedef alıp öldürmüştür.

Üçüncüsü, siviller belirgin bir şekilde hedef alınmadığında bile, İsrail sivillerin refahı için pervasız ihmal göstermiş ve çoğunu öldürmüştür. Bunlar "üzücü kazalar" değil, aksine kasıtlı ve suçlu ihmaldir. İç hukukta, birincisi ikincisinden çok daha ciddi bir saldırı olduğu için, kasıtlı ve kasıtsız öldürme arasında ayrım yaptığımız doğrudur. Fakat iç hukuk aynı zamanda suçlu ihmalin de bazen önceden planlama kadar lanetlenebilir olduğunu kabul eder.Filistinli insan hakları derneği Al Haq' ın doğru bir şekilde ortaya koyduğu gibi, " hedeflenen alanların seçimi, saldırı yöntemleri ve ölen ve yaralanan sivillerin sayısı açıkça sivil



" İsrail yapımı "

hayatına kasıtla aynı anlamda pervasız bir ihmal olduğuna işaret etmektedir. "[43]

Gazze'deki güncel İsrail saldırısından önceki belgeyi düşünün. İsrailli insan hakları grubu B'Tselem'e göre, ikinci İntifada'nın başladığı 29 Eylül 2000 tarihinden 30 Kasım 2008' e kadar Gazze'de 2,990 Filistinli İsrail güvenlik güçleri tarafında öldürülmüştür. Bunlardan 1,382'sinin saldırılarda yer almadığı bilinmektedir.[44] (Aynı yedi yıllık dönem içinde, Gazze'den atılan Filistin roket ya da havan topları

toplamda 22 İsrailli sivilin ölümüne yol açmıştır.[45]) Eğer bu Filistinli roketler terörizm oluşturuyorsa –ki öyledir- İsrail hükümetinin suçları ne kadar daha büyüktür?

Ve bu, İsrailli yetkililer şeklen pişmanlık gösterse veya Ariel Sharon'un Mart 2002'de dediği gibi "Filistinliler vurulmalıdır ve bu acılı olmalıdır. Onlara kayıplar, kurbanlar verdirmeli, böylece ağır bedeli hissetmelerini sağlamalıyız. " kabul etse de böyledir.[46]

14. Hamas'ın kusurlu roketler fırlatması uluslararası insan hakları kanununa aykırı değil midir?

Evet. Fakat şunu dikkate alın ki İsrail'in silahları Hamas'ınkilerden çok daha hassas olsa da, sivillere önemli zararlar vermeden askeri hedefler vuracak kadar hassas değildir. Ve kesinlikle deniz ve hava bombardımanı, top mermileri ve tank ateşi Gazze kadar yoğun nüfuslu bir yerde sivilleri vurmayı engelleyecek kadar hassas olamaz.

15. İsrail'in sivilleri öldürmüş olması sivillere yapılan Filistin saldırılarını aklar mı?

Uluslararası hukuk, birinin düşmanın suçlarının karşılık olararak yapılan suçları aklamayacağı konusunda oldukça açıktır. Bu Filistinliler'i kapsar, fakat aynı zamanda (ve –güç dengesizliği gözönüne alındığında—özellikle) İsrailliler'i de kapsar.

İsrail sivillerine yapılan Filistin saldırıları –-roket veya intihar bombası şeklinde—ahlaksızca ve amaca zararlıdır, İsrail toplumundaki en tepkisel öğeleri güçlendirirler. Ama şaşırtıcı değildirler. 1999'da, Ehud Barak – İsrail'in bugunkü savunma bakanı- bir muhabire Filistinli doğsaydı muhtemelen terörist bir örgüte üye olacağını söylemiştir.[47] Ve İsrailli eski politikacı Yossi Sarid 2 Ocak 2009'da şöyle yazmıştır :

"Bu hafta öğrencilerimle milli güvenlik konusunda bir dersin içeriğinde Gazze savaşı hakkında konuştum. Daha tutucu, kabul edilmiş –- yani hafifçe sağa kayan görüşler—öne süren bir öğrenci beni şaşırtmayı başardı. Benim tarafımdan hiçbir kışkırtma olmadan kalbini açtı ve itiraf etti : ' Genç bir Filistinli olsaydım' dedi, ' Yahudilerle şiddetle savaşırdım, hatta terör yöntemleri kullanırdım. Daha farklı herhangi bir şey söyleyen size yalan söylüyordur. '"[48]

Gazze Filistinlileri 20 yıl Mısır yönetimi altında yaşadılar; 40 yıldan fazla süredir acımasız ve zayıflatan bir İsrail işgali altında acı çektiler. İsrailli tarihçi Avi Shlaim'in açıkladığı gibi,

"1948 sığınmacılarının çoğu küçük bir toprak parçasına sıkışmış, hiçbir altyapı ve doğal kaynağı olmayan Gazze' nin beklentileri asla parlak değildi. Fakat Gazze, basitçe bir ekonomik gelişmemişlik durumu değil, eşsiz bir zalim ve kasıtlı geri gelişimin durumudur. Kutsal kitaptan bir deyiş kullanmak gerekirse, İsrail Gazze insanlarını oduncu ve su toplayıcı hale çevirmiştir, İsrail ürünleri için ucuz iş gücüne ve tutsak bir pazara çevirmiştir. Filistinliler'in İsrail'e bağımlılıklarını bitirmelerini ve gerçek politik bağımsızlık için temel olan ekonomik destekleyicileri kurmalarını imkansız kılmak için yerel sanayinin gelişimine etkin bir şekilde engel olunmuştur. "[49]

Gazze insanları için hayat koşulları berbattır, insan hakları



ve yardım kuruluşları Mart 2008'de şöyle belirmiştir:"Gazze şeridindeki 1.5 milyon Filistinli'nin durumu İsrail ordusunun 1967'de işgale başladığından beri en kötü haldedir."[50] Ve Gazze Filistinlilerinin büyük bir çoğunluğu köken olarak Gazze'lilerin soyundan değildir. Aksine onlar 1948'de sığınmacı olarak dışarı sürülmüş, bugünün İsrail'inde yaşamış olanların soyundandır. Ve Gazze'nin insanları acıyla dışarı baktıklarında, yanlarında zamanında Filistin köyleri olan yerlerde kurulmuş İsrail toplulukları görüyorlar.[51] Bazı Gazzeliler bu İsrail kasabalarına roket atıyorlar. Bu roketler Filistin hedefini ilerletmiyor. Ama şaşırtıcı değiller.

16. Hamas, Gilad Shalit adında bir İsrail askerini kaçırmadı mı?

Shalit nöbet sırasında ele geçirilmiş bir askerdi. Bunun neden bir kaçırma olarak düşünüldüğü açık değildir. Uluslararası hukuk burada biraz bulanıktır: Ele geçirilen askerleri rehine olarak tutmak doğru değildir ve tüm mahkumların insani davranılmaya hakkı vardır fakat düşman askerlerini yakalamak veya mahkum değiş tokuşlarında kullanmak

yanlış değildir. Fakat iki durumda da Filistinliler işgal edilen bölgelerden 11,000 Filistinli'nin İsrail hapsihanelerinde tutulduğuna dikkat çekmektedir.[52] Bu insanların bir kısmı savaç suçlarından bir kısmı da basitçe karşı koyan bir silahlı güce üye olmaktan suçlu olabilirler. Fakat yüzlercesi (Shalit'in yakalandığı sırada 750, 2008 Kasım'ında 570) hiçbir suçlama olmadan tutuluyorlar.[53] Yani, Shalit gibi hiçbir suçu olmadığı varsayılabilecek en azından yüzlerce Filistinli istekleri dışında hapiste tutuluyorlar. Shalit'in ele geçirilmesinden sadece bir gün önce, İsrail' in Gazze'den güya 9 ay önce çekilmiş olması gerçeğine rağmen İsrail komandoları, Osama ve Mustafa Muamar adında iki sivile el koydular -–ve burda 'kaçırma' daha doğru bir terim olurdu--. [54]

İsrail, Shalit'in ele geçirilmesine Gazze'ye askeri baskınlar yapıp, acımasızca ateş açma ve bombalama eylemlerine girerek karşılık vermiştir. İsrail insan hakları derneği B'Tselem 'e göre 26 Haziran ve 15 Kasım arasında, İsrail Güvenlik Güçleri 387 Filistinli'yi öldürmüştür, yarısından çoğu, 206'sı, "81'i çocuk ve 45'i kadın olmak üzere öldürüldüklerinde savaşta yer almıyorlardı."[55] Gazze'nin elektrik santrali yokedildi ve sınırları kapatıldı; 8 Hamas kabine üyesi ve 26 Filistin



" Bomba değil, yiyecek "

yasama kurulu üyesi diğer yetkililerle beraber yakalandı. BM'nin İşgal Edilmiş Filistin Toprakları özel raportörü şöyle özetlemiştir :

"Aslında, Filistin insanları ekonomik yaptırıma maruz bırakılmıştır – ilk defa işgal altındaki insanlara böyle davranılmıştır… Filistin otoritesinden ziyade Filistin insanları, muhtemelen modern zamanlardaki en şiddetli uluslararası yaptırıma maruz kalmışlardır. "[56]

17. Hamas el Fetih ve Gazze'deki Filistin otoritesi'ne karşı bir askeri darbe yapmamış mıdır?

Aklı ne olursa olsun, Gazze'nin Hamas tarafından alınmasının, El Fetih Gazze güvenlik şefi Mohammed Dahlan ve üst düzey ABD yetkilileri tarafından, seçilmiş Hamas hükümetini askeri bir şekilde kovmak için ortaklaşa hazırlanmış bir komplonun ön vuruşu olduğuna dair kanıtlar oldukça açıktır. Araştırmacı gazeteci David Rose' ın belgeler ve görüşmelere dayanarak açıklık getirdiği gibi,
"Gizli plan geri tepti.... Düşmanlarının gücünü bitirmek yerine, ABD destekli El Fetih savaşçıları dikkatsizce

Hamas'ın Gazze'nin kontrolünü almasını kışkırttı. "[57]

18. Hamas yalnızca İran'ın bir piyonu değil midir?

Hamas ve İran müttefiktirler ve ortak çıkarları vardır, fakat bu Tahran'ın Hamas'ın politikalarını belirlediğini söylemekle aynı şey değildir. Hamas'ın basitçe İran'ın komutlarına göre hareket ettiği –- İsrail hükümeti ve destekçileri tarafından ağızdan ağıza yayılan-- iddiası birçok maddeye göre boşa çıkmaktadır.

Birincisi, İran Hamas'ı nükleer tesislerine yapılabilecek muhtemel saldırıları saptırmak için kullanıyor olsaydı, zamanlaması tamamen anlamsız olurdu. İsrail'in --ya da ABD-İsrail birleşik- İran' a saldırısının mümkün göründüğü bir dönem vardı. Bu dönem, İsrail ve Hamas arasındaki ateşkese denk geldi. 2008 Aralık' da, ciddi hiçbir araştırmacı İran'a yapılacak bir İsrail saldırısından yakın olarak bahsetmiyordu.

İkincisi, İran Hamas'ı İsrail'e karşı savaşta kullanıyor olabilseydi, neden Hizbullah'ı aynısını yapma konusunda (ki açıkça Hamas'ın üstündeki baskıyı azaltacaktır) kullanmamıştır? Ne de olsa, Hamas'ın İsraille bağları ne olursa olsun, Hizbullah'ınkiler daha güçlüdür (Hizbullah İran gibi Şii'dir; düşünsel temelleri onu İran'a bağlar;[58] ve Suriye üzerinden kolayca İran silahları edinebilir; diğer yandan Hamas Sünni'dir ve çok az İran silahı kaçırabilmektedir). Açıkça, Hizbullah Hamas'a yardım etmek için savaşa girmenin çıkarına olduğunu düşünmemektedir. Fakat eğer İran Hizbullah'ı çıkarlarına rağmen hareket ettiremiyorsa, Hamas'a bunu yaptırabileceğini düşünmek için hiçbir neden yoktur.

İran, uluslararası yardım kesildiğinden beri daha da önemli olan bir şekilde, Hamas'a kaynak sağlamıştır. Ve açıkça bazı Hamas savaşçıları İran'da eğitilmiştir – fakat 10-20,000 silahlı adamın olduğu bir örgütte, İran'da eğitilmiş birkaç yüz belirleyici değildir. İran'ın Hamas üzerinde etkisi vardır fakat Hamas'ın kör bir şekilde İran'ın emirlerini takip ettiğini düşündürecek hiçbir sebep yoktur.[59] İsrail muhtemelen ABD askeri ve politik desteğine Hamas'ın İran'a olduğundan daha bağımlıdır.



" Barış, savaşma "

Ara

19. İsrail'le yapılan Haziran 2008 ateşkesinin koşulları nelerdi?

Haziran 2008'de, neredeyse bir yıllık bir askeri çatışma ve İsrail'in Gazze'yi sakat bırakan kuşatmasından sonra, Hamas ve İsrail, Ara veya Durgunluk da denilen bir ateşkeste anlaştılar. İki taraf birbiryle doğrudan ilişki kurmayacaktı ve böylece, koşulları asla resmi olarak yazılmayan, Mısır aracılığında bir anlayış oluştu. The Associated Press koşulları şöyle sıralamıştır:

"Ateşkes Perşembe sabah 6'da devreye girer (Çarşamba 23.00 EDT) [19 Haziran].

"Tüm Gazze-İsrail vahşeti durur. Üç gün sonra İsrail Gazze üzerindeki kuşatmasını yumuşatır ve hayati malzemelerin girişine biraz daha izin verir.

"Bir hafta sonra, İsrail kargo geçişleri üzerinde kısıtlamaları biraz daha yumuşatır.

"Son aşamada, Gazze ve Mısır arasındaki Rafah sınır kapısının açılması ve Hamas ilişkili gruplar tarafından iki yıldır rehin tutulan Gilad Schalit'in serbest bırakılması için bir mahkum değiş tokuşunun yapılması konusunda konuşmalar yapılır."[60]

Ve İsrail Aralık 2008'de Ara'nın sınırsız bir sürede olduğunu iddia etmeye çalışmasına rağmen, ,[61] (2008 Haziran'daki İsrail hükümeti dahil) herkes, Ara'nın 6 aylık planlanmış olduğuna ve uzatılması için umutlar olduğuna değinmiştir.[62] Hamas Ara'nın Hem Gazze hem de batı Şeria için olmasını istemiş, fakat İsrail reddetmiştir. [63]

Birçok Filistinli grubun --Hamas hariç-- Ara konusunda çekinceleri olsa da anlaşmayı kabul etmişlerdir. Fakat İslami Cihad, anlaşma dahilinde hareket edecek olsa da, Gazze ve batı Şeria'yı bölünmez olarak düşündüğünü, bu yüzden de Batı Şeria'daki üyelerine yapılacak bir saldırı için Gazze'de misilleme yapma hakkını saklı tutmuştur. *

*Yazının 2. kısmını bir sonraki sayımızda bulabilirsiniz.

Dipnotlar sonraki saydadadır.



Kaynak:
http://www.zcommunications.org/znet/viewArticle/20269



Dipnotlar:

(1) "Begin'in Ulusal Savunma Koleji'ndeki konuşmasından kısımlar", New York Times, 21 Ağustos, 1982.

(2) Donald Macintyre, "Gizli iç yazışmalar İsrail'in 6 gün savaşının yasadışı olduğunu bildiğini gösteriyor", The Independent, 26 Mayıs, 2007.

(3) Uluslararası Adalet Divanı, İşgal Edilmiş Filistin Topraklarında Bir Duvar İnşa Edilmesinin Yasal Sonuçları, İstişari Mütalaa, 9 Temmuz, 2004; Yargıç Buergenthal'in Tebliği (İsrail yerleşimlerinin Dördüncü Cenevre Sözleşmesinin, 49. maddesinin 6. paragrafını ihlal ettiğini böylece de uluslararası insani hukuğu ihlal ettiğini kabul ederek).

(4) John Dugard, 1967'den bu yana işgal altındaki Filistin topraklarındaki insan haklarının durumuyla ilgili özel raportör, Genel Sekreter tarafından gönderilen rapor, "1967'den bu yana işgal altındaki Filistin topraklarındaki insan haklarının durumu", BM Genel Kurulu, evrak a/61/470, 7 Eylül, 2006.

(5) İnsan Hakları İzleme Komitesi, "Olmert'e Mektup: Gazze Ambargosunu Durdurun", 20 Kasım, 2008.

(6) Sari Bashi ve Kenneth Mann, "Bağlantısız İşgalciler: Gazze'nin Yasal Statüsü", Tel-Aviv: Gisha: Özgürlük Hareketi Yasal Merkezi, Ocak 2007.

(7) Chris McGreal, "İsrail yol haritasını yeniden çiziyor, sessizce ve çabucak inşa ediyor; Sharon Gazze'de geri verdiğinden daha çoğunu Batı Şeria'da ele geçirdikçe Yerleşimci nüfusu artıyor", Guardian, 18 Ekim, 2005.

(8) Avi Shavit, "Büyük Donma", Haaretz, 8 Ekim, 2004.

(9) Ashi ve Mann, Geri Çekilmiş İşgalciler, s. 41.

(10) İstihbarat ve Terörizm Bilgi Merkezi (ITIC), Gazze Şeridi'nden Roket tehditi, 2000-2007, Aralık 2007, s. 38, 41. Başka kaynaklar farklı rakamlar vermekte, belki de İsrail'i vuranları değil de bütün ateşlenen roketleri saymaktadır.

(11) İstihbarat ve Terörizm Bilgi Merkezi, İsrail İstihbarat Mirası ve Anısı adlı dağıtılmış İsrail İstihbarat Cemaati anısına kurulmuş bir sivil toplum kuruluşunun parçasıdır. Eski İsrail istihbaratçıları tarafından yönetilmektedir, Filistinlilerden ele geçirilen bir teçhizat koleksiyonuna sahiptir, İsrail Dışişleri Balanlığı'nın internet sitesinde düzenli olarak adı geçer ve bildiğim kadarıyla da İsrail hakkında eleştirel tek bir sözcük yayınlamamış, İsrail hükümetinden ayrı hiçbir duruş sergilememiştir.

(12) ITIC, Gazze Şeridi'nden Roket tehditi, 2000-2007, s. 41.

(13) Birleşmiş Milletler, İnsani İlişkiler Eşgüdüm Bürosu (OCHA), "Gazze Şeridi Durum Raporu", 312 Ekim, 2005; OCHA, "Sivillerin Korunması - Haftalık Toplantı Notları", 19-25 Ekim, 2005; OCHA, "Sivillerin Korunması - Haftalık Toplantı Notları", 26 Ekim - 1 Kasım, 2005.

(14) Ulusal Demokratik Enstitü, Filistin Milletvekili Seçimleri Hakkında Son Rapor, 25 Ocak, 2006 (Washington, DC: 2006).

(15) Bkz. Stephen Zunes, "Hamas'ın İktidara Gelmesinde Amerika'nın Saklı Rolü", ZNet, 5 Ocak, 2009.

(16) Uluslararası Kriz Grubu (ICG), Filistinliler, İsrail ve Dörtlü: Eşikten Dönmek, Kriz Grubu Orta Doğu Raporu Sayı 54, 13 Haziran, 2006, s. 23.

(17) Birleşmiş Milletler, Kamu Bilgi Dairesi, "Genel Kurul 52 Önergeyi Benimsiyor, 6 Karar Geniş Açılımlı İnsan Hakları, Sosyal ve İnsani İlişkiler Üçüncü Komitesi tarafından önerilmiştir", GA/10801, Altmış üçüncü Genel Kurul, 18 Aralık, 2008.

(18) Bkz. Barış için Yahudi Sesleri tarafından yayınlanan internet sitesi, december18th.org (erişim 1.7.09).

(19) Bkz. 3. not.

(20) BM Haber Merkezi, "BM Kurulu, İsrail'den Uluslararası Adalet Divanı kararlarına uymasını talep edecek", 20 Temmuz, 2004.

(21) Bkz., Orta Doğu Barış Vakfı tarafından derlenen bilgiler, "Kapsamlı Yerleşim Nüfusu, 1972-2007".

(22) A.B.D. Kongre Kayıtları, 24 Mayıs, 2006, s. 3144.

(23) Bkz., örneğin, İsmail Haniye, "Adil Olmayan Barışa Hayır", Guardian, 31 Mart, 2006 ("Doğu Kudüs de dahil 1967'de işgal edilen bütün topraklardan İsrail'in toptan geri çekilmesi"), Danny Rubinstein, "Haniye Haaretz'e konuşuyor: 1967'deki sınırlara geri çekilmek barışı getirecektir", Haaretz, 23 Mayıs, 2006; İsmail Haniye, "Sahte Tavırlı Saldırganlık", Washington Post, 11 Temmuz, 2006 ("Batı Şeria ve Gazze için devlet olma hakkı, Arap Doğu Kudüs'te bir başkent, 1948 Filistinli mülteciler meselesinin çözümü"); Ahmed Yusuf, "Hamas Ne İstiyor?" New York Times, 1 Kasım, 2006 ("farklılıklarımızı çözüme ulaştırmak için sakin bir atmosfer yaratmak için İsraillilerle 10 yıllık ateşkes"); Halid Mişal, "Birlikteliğimiz artık barış ve adalet yolunu açabilir", Guardian, 13 Şubat; Amira Hass, "Haniye: Hamas 1967 sınırlarına göre Filistin Devletini kabul etmek niyetinde", 2007; Haaretz, 9 Kasım, 2008. Aynı zamanda bkz., Jennifer Loewenstein, "Hamas Hakkındaki Yanlışı Düzeltmek", CounterPunch, 12 Haziran, 2006; Halid Mişal'ın İbrahi Humaydi ile röportajı, Şam, 10 Ekim, 2006, El_Hayat, 12 Ekim, 2006, alıntılayan Sherifa Zuhur, Hamas ve İsrail: Grup tabanlı Politikanın Çelişik Stratejileri (Carlisle, PA: Strategic Studies Institute, U.S. Army War College, Aralık 2008, s. 45-46 ("Hareket 1967 sınırlarıyle devleti ve ateşkesi kabul ediyor"); ICG, Filistinliler, İsrail ve Dörtlü: Eşikten Dönmek, s. 3 ("Açıkça söylüyorum: Hamas asla İsrail'i tanımayacaktır. Tanınma devletler arasında müzakere edilir, hareketler veya hükümetler arasında değil ve Filistin de bir devlet değildir. Bununla birlikte, hükümet programı işgalin sona erdirilmesini talep etmektedir, İsrail'in yıkımını değil ve Hamas bu bölgeye barış gelmesi için işgalin sona ermesini ve uzun süreli ateşkes ilan edilmesini önermiştir. Bu Hamas'ın kendi duruşudur. Hükümet aynı zamanda Başkan Abbas'ın İsrail'le siyasi müzakereleri yürütmesini kabul etmiştir. Eğer bir barış anlaşmasını ortaya koyabilseydi ve bu anlaşma bizim milli kurumlarımız ve bir halk refarandumuyla kabul edilseydi, o zaman - Filistin'in İsrail'i tanımasını içerse bile- tabii ki onların kararını kabul edecektik. Çünkü halkın iradesine ve demokratik seçimine saygı duymak bizim ilkelerimizden birisidir." Kriz Grubu'nun, Hamas milletvekili Riad Mustafa ile röportajı, Mayıs, 2006)

(24) Kevin Peraino, "'Konuşmamız Gerek', gittikçe büyüyen bir çoğunluktaki İsrailliler, şiddeti tırmandırmak yerine, Hamas'la müzakere yapılmasını talep etmektedir." Newsweek Web Exclusive, 7 Mart, 2008.

(25) Laura Rozen, "Şalom Hamas", Mother Jones, Temmuz-Ağustos 2008.

(26) ICG, Filistin'de Yönetim I. Gazze Hamas'ın, Middle East Report No. 73, 19 Mart, 2008, s. 15-16.

(27) ABD Kabinesi, Demokrasi Bürosu, İnsan Hakları ve Emek, "İsrail ve işgal edilmiş topraklar", Uluslararası İnanç Özgürlüğü 2008 Raporu içinde, 19 Eylül,

2008.

(28) Hamas Tüzüğü, 1988, madde 32.

(29) Bkz. ICG, Hamas'la Uğraşmak, Orta Dopu Raporu, No. 21, 26 Ocak, 2004, s. 13 (çoğu gözlemci, on beş yıllık bir belge ışığında bugün Hamas'ı anlama çabalarının çok da değerli olmadığı sonucuna vardı. Gerçekten, şu an iş gördüğü çevre, kurumsal ilgileri, orgütsel gündemleri, politik hedefleri, müttefikleri, düşmanları daha yakından incelendiğinde daha ayrıntılı bir resim çıkacaktır karşımıza.")

(30) Bkz, örn. Steven Erlanger, "Gazze'de Hamas'ın Yahudilere hakaret etmesi, barışı zora sokuyor, 1 Nisan, 2008, ve genel olarak, Meir Litvak, "Hamas'ın Anti-semitizmi", Palestine-Israel Journal, cilt 12, no. 2&3, 2005.," New York Times,

(31) Yuval Yoaz ve Jack Khoury, "Yurttaşlık Hakları Grubu: İsrail ırkçılıkta yeni rekorlar kırıyor", Haaretz, 16 Aralık, 2007; Avirama Golan; "İnceleme: İsrailli Yahudiler Araplara karşı gittikçe daha fazla ırkçı hale geliyor", Haaretz, 19 Mart, 2008; Maureen Meehan, "İsrail ders kitapları ve çocuk edebiyatı, Filistinlilere ve Araplara karşı ırkçılığı ve nefreti körüklüyor", Washington Report on Middle East Affairs, Eylül 1999, s. 19-20.

(32) Reuters, "Rahm Emanuel, babasının Araplar hakkında ettiği aşağılayıcı sözlerinden dolayı özür diledi", Haaretz, Kasım 14, 2008 ("Elbette, (oğlum) başkanı İsrail taraftarı olması yönünde etkileyecektir. Neden etkilemesin ki? Arap mı o? Beyaz Saray'ın yerlerini temizleyecek değil ya.")

(33) Matthew Wagner, "Eliyahu, Gazze'de halı bombardımanını (carpet bombing) savunuyor", Jerusalem Post, 30 Mayıs, 2007.

(34) Zuhur, Hamas ve İsrail: Grup tabanlı Politikaların Çelişik Stratejileri, s. 56.

(35) Zuhur, Hamas ve İsrail: Grup tabanlı Politikaların Çelişik Stratejileri, s. 54-55. Aslında Dimona saldırısı 4 Şubat, 2008'de gerçekleşti.

[36] B. M. Devlet Dairesi, Patterns of Global Terrorism: 2001, Mayıs 2002.

[37] See the report by the Israeli human rights organizationİsrail insan hakları örgütü, B'Tselem'in raporuna bakın: Act of Vengeance: Israel's Bombing of the Gaza Power Plant and its Effects, Durum raporu ,Eylül. 2006.

[38] Bazı örnekler, bkz; Gisha (Legal Center for Freedom Movement), Gaza Closure Defined: Collective Punishment: Position Paper on the International Law Definition of Israeli Restrictions on Movement in and out of the Gaza Strip, Tel Aviv: Aralık. 2008; B'Tselem, "27 Nov. '08: Gaza: Power and water cuts and bread shortage" (" Roket saldırısına karşı Gazze'ye mal girişini önlemek bir buçuk milyon insana uygulanan haksız kollektif bir cezalandırma durumu oluşturmuştur. "); İnsan Hakları İzleyicileri, "Letter to Olmert: Stop the Blockade of Gaza," 20 Kasım 2008 ("Biz, İsrail'in Gazze Şeridi'ne uyguladığı sürmekte olan abluka hakkındaki endişemizi belirtmek için yazıyoruz. Çünkü bu bir popülasyonu yemek yakıt ve en basit ihtiyaçlarından mahrum bırakarak kollektif bir cezalandırma şeklini almıştır."); Uluslararası Af Örgütü, "Trapped -- collective punishment in Gaza," Aug. 27, 2008; Uluslararası Af Örgütü Birleşik Krallık, CARE International UK, CAFOD, Christian Aid, Médecins du Monde UK, Oxfam, Save The Children UK and Trócaire, The Gaza Strip: A Humanitarian Implosion, 6 Mart 2008, sf. 5 ("Abluka etkili bir şekilde ekonomiyi çökertti ve Gazze'nın nüfusunu yoksullaştırdı. İsrail'in politikası, Gazze'nin sivil nüfusunu hiç ayrım yapmadan etkiliyor ve sıradan insanlara, kadınlara ve çocuklara karşı kollektif bir cezaya dönüşüyor.") İnsan Hakları İzleyicileri şunu da belirtiyorlar ki: "İsrailli Görevliler de Gazze'ye uygulanan ablukanın kollektif bir cezalandırma şekli olduğunu açıkça kabul ediyorlar. "Gazze'deki insanların normal hayatlarına devam etmelerine izin vermemiz talebinin, onların sokaklarından ve kırsal bölgelerinden Sderot ve güneydeki diğer topluluklarımıza kurşunlar ve roketler atıldığı sürece bir haklılık payı yoktur" Başbakan Ehud Olmert'in sözleri 23 Ocak 2008. İsrail Savunma Bakanlığı Sözcüsü Shlomo Dror'un 18 Ocak 2008'deki sözleri: " İçimden bir his diyor ki; eğer Filistinliler şiddet kullanmayı durdurmazlarsa, Gazze'deki insanların hayatları hiç kolay olmayacak." (İnsan Hakları İzleyicileri "Deprived and Endangered: Humanitarian Crisis in the Gaza Strip," 13 Ocak 2009)

[39] John Dugard, "Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in the Palestinian territories occupied since 1967," UN Human Rights Committee, A/HRC/7/17, 21 Ocak 2008, paragraf 26 ("Her şeyden öte, İsrail Hükümeti işgal edilen bir bölgedeki insanların kollektif bir şekilde cezalandırılmasını önleyen Dördüncü Genova Konvensiyonu kararlarının 33.

maddesini çiğnemiştir."); John Dugard, "Expert on Human Rights In Occupied Palestinian Territories Says Urgent Security Council Action Needed on Situation In Gaza," Birleşmiş Milletler Demeci, 8 Kasım 2006 (" Bu insanların, hükümetin değil, böyle kollektif bir şekilde cezalandırılması neredeyse hiç farkedilmeden Uluslar arası komüniteden geçti."); Richard Falk, "Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in the Palestinian territories occupied by Israel since 1967," 25 Ağustos 2008, A/63/326, paragraf 43 ("Gazze'ye karşı; İsrail, Amerika Birleşik Devletleri ve Avrupa Birliği tarafından alınan tutum, Hamas'ın Ocak 2006'da kazandığı seçim zaferinden sonra Dördüncü Cenova Konvensiyonu'nun kollektif cezalandırmayı yasaklayan 33. maddesinin ağır ve kanunsuz bir sistematik bir ihlaline dönüştü..."); Robert Serry, BM Orta Doğudaki barış düreci özel koordinatörü ve BM Genel Sekreterinin kişisel temsilcisi, ise şöyle bir gönderme yaptı " Gazze'dekinüfusun kollektif cezalandırılması, ki şu an aylardır kurumsal bir şekilde..." (alıntılama Uluslararası Af Örgütü, "Trapped -- collective punishment in Gaza," 27 Ağustos 2008).

[40] Thomas L. Friedman, "Israel's Goals in Gaza," New York Times, 13 Ocak 2009. Glenn Greenwald'ın tartışmasına bakın; "Tom Friedman offers a perfect definition of 'terrorism'," Salon, 14 Ocak, 2009.

[41] Uluslararası Af Örgütü, Statement before the UN Commission on Human Rights, 26 Mart 2002, MDE 15/027/2002 ("İsrail kuvvetleri sürekli olarak öldürmeye devam ediyor, kimsenin can tehlikesi olmasa bile.").

[42] Uluslararası Af Örgütü, "Israel and the Occupied Territories: The Heavy Price of Israeli Incursions," MDE 15/042/2002, Nisan 2002, sf. 1 ("Onlar... tıbbi personele ve gazetecilere hedef aldılar ve ateş ettiler").

[43] Al Haq, "Legal Aspects of Israel's Attacks on the Gaza Strip during 'Operation Cast Lead'," Ramallah, 7 Ocak 2009, sf. 1.

[44] B'Tselem, "Statistics: Fatalities, 29.9.2000 - 30.11.2008," Son ulaşım 1/6/09. Öldürülen 2,990 Gazzeliden 1,221'i çatışmalarda yer almıştı, geriye kalan 387 kişinin ise çatışmalarda yer alıp almadığı bilinmiyordu.

[45] ITIC, Rocket threat from the Gaza Strip, 2000-2007, Aralık 2007, sf. 72, 74, 101-02 (Mortar atışı yüzünden ölenlerin ikisi askerdi); ITIC, Summary of rocket fire and mortar shelling in 2008, 1 Ocak 2009, sf. 3.

[46] Sharon Uluslararası Af Örgütü'nden alıntıladı, "Israel and the Occupied Territories: The Heavy Price of Israeli Incursions," MDE 15/042/2002, Nisan 2002, sf. 1.

[47] Charles D. Smith, Palestine and the Arab-Israeli Conflict, 4. Basım. (Boston: Bedford/St. Martin's, 2001), sf. 490.

[48] Yossi Sarid, "If you (or I) were Palestinian," Haaretz, 2 Ocak 2009.

[49] Avi Shlaim, "How Israel brought Gaza to the brink of humanitarian catastrophe Guardian, 7 January 2009. For details on the de-development of Gaza, see Sara Roy, The Gaza Strip: The Political Economy of De-Development (Washington, DC: Institute for Palestine Studies, 1995).,"

[50] Uluslararası Af Örgütü Birleşmiş Krallık, CARE International UK, CAFOD, Christian Aid, Médecins du Monde UK, Oxfam, Save The Children UK and Trócaire, The Gaza Strip: A Humanitarian Implosion, March 6, 2008, p. 4.

[51] "Gaza City," ve "Welcome to Najd, District of Gaza," Son Erişim: 1/6/09.

[52] Tomer Zarchin ve Haaretz Service, "Abbas: Israel must free all 11,000 Palestinian prisoners," Haaretz, 15 Aralık 2008.

[53] B'Tselem, "Statistics on Administrative Detention," Son Erişim: 1/7/09.

[54] See Josh Brannon, "Gazze'ye giren IDF Komandoları iki Hamaslı teröristi ele geçirdi. More calls for sustained ground offensive as Kassams continue," Jerusalem Post, 25 Haziran 2006, sf. 1. İsrail bu iki kişinin terörist olduğunu iddia etmişti. Hatta sonra, bu iki kişinin Shalit operasyonunun planlamasına katıldığını iddia etti. Ki bunu Mustafa Muammar işkence altında kabul etti. (Ki bu Shalit yakalnadıktan sonra gerçekleşti, ki bu bile İsrail'in oldukça cömert olan işkence iznini "tıklayan saatli bombayı" ihlal ediyor.). See Amos Harel, "The 24 hours that could have saved Gilad Shalit," Haaretz, 12 Ekim 2008 (" Sonunda Pazar günü – çoktan kaçırılmış ve Shin Bet çoktan sıradışı sorgulama metodlarını kullanmışken – çözüldü ve kritik ayrıntıları anlatmaya başladı.")

[55] B'Tselem, "Prime Minister Olmert, is every Palestinian in the Gaza Strip a terrorist on the death list?" 7 Aralık 2006. B'Tselem, altını çiziyor Başbakan Olmert bütün ölen filistinlileri terörist olarak niteledi, yani "Başbakanın sözleri İsrailin Gazze Şeridi'ndeki her Filistinli'yi terörist olarak niteliyor, ki bunu da ölümle cezalandırmak demektir."

[56] Genel Toplantı Dok. A/61/470, 27 Aralık 2006.

[57] David Rose, "The Gaza Bombshell," Vanity Fair, Nisan 2008.

[58] Hizbullah hakkında daha fazla bilgi için, bkz: Gilbert Achcar ve Michel Warschawski, The 33-Day War: Israel's War on Hezbollah in Lebanon and Its Consequences, Boulder: Paradigm Publishers, 2007, sf. 17-31.

[59] bkz: Genel olarak, William O. Beeman, "Hamas is Not Iran's Puppet," New American Media, 31 Aralık 2008.

[60] AP, "Details of Israel-Hamas Truce," 17 Haziran 2008. Ayrıca bkz: İsrail hükümetiyle bağlantılı think-tank tank ITIC:

"Filistin Mısır ve İsrail medya raporlarından anlaşılan o ki, aranın sebep olacakları üç basamaklı:

"i) Birinci Basamak: Ara devreye girdikten üç gün sonra İsrail Karni ve Sufa Girişlerini'ni açacak ve basit malların İsrailden Gazze'ye geçişine izin verecek.

"ii) İkinci Basamak: Bir hafta sonra İsrail hemen hemen bütün malların Gazze Şeridi'ne geçmesine izin verecek, sadece silah yapmakta kullanılacak olanlar hariç.

"iii) Üçüncü Basamak: Bir hafta daha sonra ise Rafah Girişi'nin açılması için müzakereler başlayacak."

(ITIC, "The arrangement for a lull in the fighting" [Güncellendi 18:00, J18 Haziran 2008], paragraf 3.)

[61] ITIC, "Intensive rocket fire attacks against western Negev population centers and the Ashqelon region after Hamas announces the end of the lull arrangement," 21 Aralık 2008, sf. 2 ("Tek taraflı olarak Hamas ve diğer Filistinli örgütlerden yapılan açıklamaya göre; 19 Aralık saat sabah 6:00 da ara anlaşması başladıktan altı ay sonra bitti. İsrail'in pozisyonu ise ara anlaşmasının zaman sınırı olmadığıydı." [vurgu Orijinal]).

[62] Örnek, İsrail Dış İşleri Bakanlığı "One Month of Calm Along the Israel-Gaza Border," 27 Haziran 2008 ("Çatışmalara ara sadece altı ay için ve sadece Gazze şeridi için geçerlidir"); ITIC, "The arrangement for a lull in the fighting" (Güncellendi 6:00, 18 Haziran 2008), paragraf 2 ("Aral, Mısır'ında formule ettiği gibi, sadece Gazze şeridinde ve altı ay için geçerli olacak, bu sürenin sonunda ise olasılıkla Judea ve Samaria'da da geçerli olacak şekilde genişleyecek."); Ethan Bronner, "Israel in the Season of Dread," New York Times, 22 Haziran 2008 ("altı aylık bir ateşkes"); Ilene R. Prusher, "Hamas, Israel truce greeted with skepticism and



hope," Christian Science Monitor, 19 Haziran 2008 ("Ateşkes, altı ay sürmesi düşünülen").

[63] ITIC, "The arrangement for a lull in the fighting" (Güncellendi 6:00, 18 Haziran 2008), paragraf 7-8. Filistin kamuoyu ezici bir oranla ateşkesten yana, fakat aynı zamanda da içeriğinin Batı Şeria ve Gazzeyi içine alması ve Mısıra olan Rafah geçidinin açılması için garanti de içermesini istiyor. Bkz: Filistin Politika ve Anket Merkezi Araştırma Bölümü, Poll No. 28, 5-7 Haziran 2008.

SANAL
Aylık Teorik E-dergi

TPTG

Yunanistan İsyanı

Aralık Ayının Hikayesi

2 Ocak 2009

Bazı proleterlerin perspektifinden Atina'daki olayların detaylı ve günlük özeti.

Polisin bir kişiyi vurması şehirlerde on yıllardır birikmekte olan isyan ateşini körükledi. Aşağıdakiler Yunanistan'daki isyanların ilk -ve eksik- bir anlatımıdır. Anlatılanlar bizim deneyimlerimize ve duyduklarımıza dayanmaktadır. Bir yanda isyanın heyecanı ve isyancıların kararlılığı, öte yanda, açığa çıkmakta olan stratejisiyle devlet tabi ki daha fazla zaman ve emeği hak ediyor. (olayları yeterince anlayabilmek için) Bu maalesef bizim şu anda yapabileceğimiz bir şey değil. Çünkü biz hala bazı yerel gösterilere toplantılara ve eylemlere katılmakla meşgulüz.



6 Aralık Cumartesi Akşam 21.10 gibi, bir polis Exarhia Meydanı yakınlarındaki sıradan ufak bir ağız dalaşından sonra 15 yaşındaki Alexis-Andreas Grigoropolus'u soğukkanlılıkla vurup öldürdü. Bu olaydan hemen sonra pek çok insan – çoğunlukla anti-otoriterler- ne olup bittiğini anlamak ve polis şiddetine karşı öfkelerini göstermek için bölgede toplandı. Yüzlerce polis olası tepkileri bastırmak için meydanı kapatma girişiminde bulundu, ama sonuçsuz kaldı. Aniden insanlar olanaklı olan her şekilde meydanı çevreleyen caddelerde polise saldırmaya başladı. İki saatten az bir sürede, on binden fazla insan olayı değerlendirmek ve polisle çatışmak için meydandaki yerini aldı.

Bazı anarşist gruplar birkaç blok ötedeki tarihi Ulusal Teknik Üniversitesi'ni ve bir kilometre uzaktaki Ekonomi fakültesini mücadelenin merkezi olarak kullanmak üzere işgal etti. Aynı şekilde olay mahaline bir kilometreden yakın olan Hukuk Fakültesi de solcular tarafından işgal edildi. Şahit olduğumuz kadarıyla bu bölgede, polisle çatışmalar ve bankalara yönelik saldırılar sabaha karşı dörde kadar devam etti.
Cinayet ile ilgili haberler internet ve cep telefonu yoluyla birçok insana hızlıca yayıldı. Bunun sonucu olarak, hali hazırda Monastiraki Meydanı'nda bulunan yüz elli kadar insan aniden dünyanın en lüks on birinci caddesi olan Ermou Caddesi'ndeki neredeyse bütün dükkânlara saldırıp onları yağmaladılar. Burada, çevredeki bar ve kulüplerden çok sayıda katılan oldu. O gece Atina'nın merkezinde, bazı insanlar Acropolis yakınındaki polis merkezine saldırarak bir sürü zarara yol açtılar. Genç bir insanın katledildiği haberinin, anında Thessaloniki, Ioannina, Irakleio, Volos gibi bankalara, polis merkezlerine ve mağazalara saldırıların düzenlendiği şehirlere yayıldığı da not edilmelidir.

15 Aralık Pazartesi
Sabah 5.00'da, Atina'nın kuzey-doğu taşrasındaki Halandri'nin eski ilçe okulu binasındaki işgal, yerel dükkân sahipleriyle mafya ilişkisi içinde olduğu söylenen bir avuç cani tarafından saldırıya uğradı. Bir tanesi protestocuları tüfek ve beysbol sopasıyla binayı terk etmeleri için tehdit etti. Buna rağmen, iki saatin sonunda halk binayı yeniden işgal etmeyi başardı.
Agios Demetrios'da işgal halk meclisi, belediye otoritelerinin arabuluculuğu olmaksızın, belediye hizmetlerinin yeniden başlaması için büro işçileriyle işbirliğine gitmeye çalıştı. Göçmenler için yeşil kart işlemlerinin halledilmesi ve ücretlerin ödenmesi, izinlerin halledilmesi gibi acil sosyal ihtiyaçlar için böyle bir şey planlandı. Belediye başkanı ve meclisi bu hizmetlerin sağlanmasını önlemek için işçilerin gözünü korkutmaya çalıştı.
Sabah yüz kadar lise öğrencisi ve bir kısım işçi ve militan Evelpidon Caddesi'ndeki mahkemelerin dışarısında, önceki hafta polisle çatışmalar sırasında tutuklananlarla dayanışmalarını ifade etmek için toplandı. Gençler hep birlikte yürüyerek mahkemelere girdi, kontrolleri by-pass etti. O sıralarda, çevre okullardan binlerce öğrencinin katılımıyla Korydallos banliyölerinde bir gösteri örgütlendi. Gençler, ülkenin en büyük hapishanesi olan Korydallos hapishanesine yürüdüler, burada taş ve molotoflarla polisle çatıştı. Başka bir yerde, Pagrati bölgesinde, lise öğrencileri polis merkezinin önünde gösteri yaptı. Öğlen çevre okullardan binden fazla genç Alexandras Bulvarı'ndaki polis merkezinde toplandı ve polise yumurta, un ve taşlarla saldırdı. Kötü bir şekilde vurulduktan sonra iki öğrenci tutuklandı.
Öğleden sonra, Propylaia Meydanı'ndaki müzikal gösteriye yüz elli kadar gösterici katıldı. Göstericiler şarkı söyleyerek ve dans ederek Panepistimiou Bulvarı'nı bloke etti ama özel polis kuvvetlerinin vahşice saldırılarına maruz kaldılar. Bu sırada yüz kadar insan Propylaia metrosuna müdahalede bulundu. Emek gücü metasının kapitalist döngüsünün eleştirisini vurgulayan broşürler dağıtıldı, herkes için ücretsiz ulaşım talebi dile getirildi ve metro istasyonlarındaki hoşgörü yoksunu politikaların çiğnenmesine önayak olundu. Müdahale bütün satış otomatlarının sabote edilmesi, bu renksiz ortamdaki duvarlara yazılama yapılması ve kameraların spreylerle boyanmasıyla sona erdi.

Özel polis kuvvetleri metro istasyonuna girdi ve neşeli katılımcılar onlara karşı sözlü saldırıda bulundu ve istasyon girişindeki merdivenlerin tepesinden onlarla dalga geçtiler. Aynı anda, aynı eylem Agios Demetrios'daki işgal binasının halk meclisi tarafından Dafni metro istasyonunda eyleme döküldü. Propylaia Meydanı'ndaki üniversite binasına katil polisin avukatı Kugias'ı tasvir eden ve üzerinde -kurşunun sekerek Alexis'e saplandığı iddiasına atfen- "Git kendini sektir, dalkavuk" yazılı büyük bir pankart asıldı. Metro istasyonu müdahalesinden kısa bir süre sonra, Hukuk Fakültesi işgal meclisi tarafından çağrısı yapılan gösteri bu meydandan başladı. İki bin civarında insan bu gösteriye katıldı, Parlamento'ya gidildi ve Propylaia Meydanı'na geri dönüldü. Nea Filadelfia'nın banliyösünde, belediye kültür merkezi toplanma veri ve karşı-enformasyon merkezi olarak kullanılmak adına işgal edildi.
Belediye binalarının ve radyo istasyonlarının işgali üniversite bölümlerinde olduğu gibi Atina ve diğer şehirlerde yayılarak devam etti.
O gün, 14 göçmen komünitesinin temsilcileri ayaklanma ve özelde yağmalama olaylarıyla aralarına mesafe koymak için bir bildiri yayınladı: "Biz yağmacı değiliz, göçmenler toplumun sesine ve itibarına sahiptir. Şunu ilan ediyoruz ki göçmenlerin büyük çoğunluğu be yağmacıdır ne de suçlu". Biraz farklı bir tutum takınarak, Atina Cezayirli Göçmenler Lokali, sabah, polis karakolu önündeki öğrenci topluluklarına bir bildiri dağıttı ve "Bu günler bizim de günlerimiz" diyerek ayaklanmalardaki sınıf dayanışmalarını ilan etti. Metnin tamamı ekte bulunabilir.
16 Aralık Salı
Elli kişilik bir grup, ulusal devlet televizyonu NET'in stüdyolarına girmeyi başardı ve 15.00 haberlerini bir dakika boyunca durdurmanın yolunu buldu. Kameralar "Ayaklanma mahkûmları hemen serbest bırakılsın" , "Hepimize özgürlük", ve "Televizyon izlemeyi bırak, sokaklara çık" pankartlarını açan protestoculara döndü. Bu eyleme katılan grup ekte bulunan bir bildiriyi kaleme aldı.
Öğlen, yetmiş kişilik militan grup, aynı zamanda özel polis kuvvetlerinden bir birimin (YMET) karargâhı olarak da kullanılan Ilissia polis merkezine saldırdı. Bir polis minibüsü ve dört polis aracı yakıldı ve iki polis yaralandı.
Öğleden sonra, lise öğrencileri, işçiler ve



" Etki et "

öteki sakinlerin katılımıyla Petralona, Dafni, Agios Demetrios'un banliyölerinde toplantılar ve gösteriler düzenlendi. Ayrıca, Exarhia'da toplanan bin civarında kişi yerel polis merkezine yürüdü ve burada ciddi bir polis gücüyle durduruldu.
Agios Demetrios ilçe okulunun işgali üç yüz civarında insanın katılımıyla düzenlenen bir gösteriyle son buldu.
Şehir merkezindeki başka bir yerde, Victoria Meydanı'ndaki metro istasyonuna müdahalede bulunuldu. Satış otomatları yok edildi,

duvarlara sloganlar yazıldı ("Haydi isyanı yeraltına indirelim" onlardan biriydi) ve gözetleme kameraları spreylerle boyandı.

17 Aralık Çarşamba
Yunanistan Emek Konfederasyonu'nun (GSEE) Patission ve Alexandras Bulvarları'nın kesişiminde bulunan merkez büroları sabah erken saatlerde yetmiş kişilik bir grup işçi tarafından işgal edildi. İşgalin amacı işgalin ilk bildirisinde (ekte) tanımlandı. Haydutlarıyla birlikte elli kadar bürokrat saat 15.00 civarında işgalcileri tahliye etmeyi denediler fakat yakınlardaki ASOEE işgalcilerinin de yardımıyla orada bulunan insanlar tarafından püskürtüldüler. Akşam 18.00'de bir meclis toplanması için çağrı yapıldı ve sekiz yüz civarında kişi katıldı.
Daha en baştan şurası açıktı ki işgal içinde iki farklı eğilim vardı. (nasıl eklemlendiklerinin önemi olmaksızın: işgali sembolik olarak sendika bürokrasisinin eleştirisi olarak ve taban sendikacılığına ön ayak olması için kullanmak isteyen "işçi"ciler; kapitalist toplumun bir başka kurumuna saldırmak, sendikalizmi eleştirmek ve mekânı genel ayaklanmanın içeriğine uygun bir başka mücadele komünitesi kurmak için yapılandırmak isteyen proletarya.) Meclise katılan solcu sendikacıların bu ayaklanmış işçiler ve solla ne yapacakları hakkında en ufak bir fikri yoktu.
Sabah, üniversite öğrencileri Acropolis kayasına 18/12'de Avrupa'da kitlesel gösterilere ve direnişlere çağrı yapan sloganlar eşliğinde iki dev pankart astı. Arkeoloji sitesindeki işçiler eylemi destekledi. Birkaç gün önce, Acropolis'teki işçiler özel izin kesintileri yüzünden düşen ücretleri sebebiyle grevdeydi. O gün bakanlık grevcilerin isteklerinin karşılanacağı sözünü verdi ve yürüyüşler askıya alındı.
Akşam Halandari ilçe okulu işgali polis merkezini hedefleyen bir gösteri örgütledi. En az dört yüz insan katıldı ve yumurta, taş ve şişelerle polis merkezine saldırdı; otuz dakika önce aynı gösteride yerel Adalet Sarayı'na yumurta ve boyalar atılmıştı. Kesariani, Pangrati ve Vironas'ta da gösteri düzenlendi. Bu gösteriye üç yüz kişi katıldı ve kısa çatışmaların yaşandığı polis merkezine yöneldiler. Sonra, gösteriye katılanlar bir kaç saat önce işgal edilen Kesariani ilçe merkezindeki okula doğru yürüyüş geçti.
Attiki, Ano patisia, Kato Patisia, Tavros ve Monastiraki metro istasyonlarındaki bilet otomatlarının ve gözetleme kameralarının sabotajı akşam 17.00'da yinelendi.
Atina'nın batı banliyölerinden Peristeri'de bir başka lise öğrencisi bilinmeyen bir kişi tarafından gençlik toplantısı sırasında vuruldu. Şans eseri, babası tanınan bir sendikacı ve sözde Komünist parti üyesi olan çocuk, ciddi bir şekilde yaralanmadı.
Çoğunluğu Yunanistan üniversitelerinde Hukuk okutan bir grup profesör hükümet ve politik mercilere Yunan toplumunun hastalıklı yapıları olarak gördükleri, üniversite kampüslerinin barınak olarak kullanılması ve gösteriler sırasında maske kullanılmasına yönelik adli soruşturma yapılmasının altını çizerek önlemler alınmasını talep etti. Bu yönde, entelektüeller, geç kalmış olsalar da, eski Yunanistan'da Kara Önlem 2008'i başkaldırılara uyarlayarak başlaması için çaba gösterdi.
18 Aralık, Perşembe
Lise öğrencileri, üniversite öğrencileri, öğretmenler ve işçilerin katılımıyla öğleden sonra Propylaia Meydanı'nda bir gösteri başladı. Ulaşım sendikası bir günlük grev çağrısı yaptı. Kitapçılar ve inşaat işçileri sendikaları beş saat iş bırakma çağrısı yaptı. Taşımacılar gösteride



kendi bloklarını oluşturdular. Ayrıca Kamu Sektörü İşçi Sendikaları Konfederasyonu (ADEDY) da beş saat iş bırakma çağrısı yaptı. Bu birçok işçiye gösteriye bağımsız olarak katılma şansı doğurdu. Göstericilerin sayısı çok fazlaydı. Yirmi bin kişinin toplandığı tahmini yürütenler var. Gösteri parlamentoya ulaştığında polisle çatışmalar başladı. Polisin temelde yaptığı Syntagma Meydanı'ndaki Noel ağacının etrafında kümeleşerek atılan molotoflar dolayısıyla yanmasını engellemeye çalışmaktı. Yüzlerce insanın onlara bağırıp çağırmasını ve alay etmesini izlemek çok komik bir manzaraydı. Gerçek Noel ruhu: Noel ağacı, (gerçekte plastikti), mutlu tüketicilerin simgesi, kanun ve düzenin kuvvetleri tarafından korunuyordu. Çatışmalar akşama kadar Panepistimiou Bulvarı'na, Akademias Bulvarı'na ve Solonos Caddesine sıçradı. Bir sürü insan tutuklandı ve aralarında oradan geçen ve polis tarafından vurulan bir asker de vardı.
Patra'daki benzer bir gösteriden sonra, yerel İşçi Merkezi GSEE örnek alınarak bazı göstericiler tarafından işgal edildi.
Öğleden sonra, göçmenler ve ırkçılık karşıtı örgütler tarafından bir kaç yüz insanın katılımıyla ırkçılık karşıtı bir gösteri düzenlendi. Katılan örgütlerden bazıları daha önce göçmenlerin ayaklanma ve yağmalama olaylarına karıştığını inkâr edenlerdi, böylece kapitalist arabulucular olarak rollerini perçinliyorlardı.
Akşam, sözde Komünist Gençlik üyeleri, Peristeri'de lise öğrencilerinin önceki günkü teşebbüslerini protesto etmek için bir gösteri düzenledi. Bazı kaynaklara göre, bazı lise öğrencileri Komünist Gençlik üyelerini susturmuşlardı.
Bir grup sanat öğrencisi Yunanistan'daki en önemli müzik okulu olan Megaro Mousikis'deki bir klasik müzik konserini yarıda kestiler. Sanatın ve sanatçıların son olaylarla ilişkilerini eleştiren bildiriler dağıttılar ve polis ve devlet aleyhine slogan attılar.

19 Aralık Cuma
Fransız Enstitüsü'ne öğlen kırk kadar insan tarafından molotof ve taşlarla saldırı düzenlendi. Duvarlara spreylerle sloganlar işlendi: "Atina'da kıvılcım, Paris'te yangın, başkaldırı yaklaşıyor" ve "Yunanistan - Fransa: Başkaldırı her yerde". Bu eylem Fransa'daki lise seferberlikleri ve demiryollarını sabote etmekle suçlanan aktivistlerle dayanışmayı belirtiyordu.
Öğleden sonra, Propylaia Meydanı'nda yüzlerce sanatçının ve beş binden fazla insanın katılımıyla bir dayanışma konseri düzenlendi.
18.00'da yerel anarşist grup tarafından Atina'nın banliyölerinden Egaleo'da bir gösteri örgütlendi. Polis merkezine yönelen gösteriye yüz kadar kişi katıldı. Göstericiler polis merkezine saldırdı ve



yolları üzerindeki bankaların camlarını ve kameralarını kırdı. Aynı yerde, solcu gruplar tarafından başka bir hat üzerinde bir gösteri düzenlendi.
Gün boyunca ASOEE ve GSEE işgaline katılan işçiler ve geçici işçiler, öğrenciler ve işsizler iki çağrı merkezine müdahalelerde bulundular: MRB (kamuoyu yoklamaları yapan bir şirket) ve OTE (Yunanistan ulusal telekomünikasyon şirketi). İlk müdahale öğlen saatlerinde gerçekleşti ve bölgenin şehir merkezine olan uzaklığı sebebiyle çok az kişi katılabildi. İkinci müdahaleye atmış civarında kişi katıldı ve bir kaç dakikalığına işlemleri bloke ettiler. Çağrı merkezindeki geçici işçiler eylemi olumlu karşıladılar.
Bu noktada sekiz yüz lise öğrencisi, İlköğretim Öğretmenleri Sendikası OLME'ye göre, işgallere katılıyordu. Yüz civarında insan akşam geç saatlerde Atina Ulusal Tiyatrosu'nun açılış gecesini durdurdu. Sahneye çıktılar ve "Herkes sokaklara. İsyan sırasında tutuklanan herkese özgürlük" yazan afişi okudular. İzleyici ve sanatçılara diğer şeylerin yanı sıra "şimdi cep telefonlarınızı devre dışı bırakmış durumdasınız, bilincinizi aktifleştirme zamanıdır" yazan metin dağıtıldı.

20 Aralık Cumartesi
Gün boyunca üç radyo istasyonu işgal edildi. Öğle saatleri boyunca Atina'nın merkezinde ve banliyölerinde gösteriler düzenlendi. Gyzi, Peristeri, Halandri, Vironas, Petralona, Nea Smirni. Gösteriler ya yerel işgalciler tarafından organize edildi ya da yerel anti-otoriter ve solcu gruplar tarafında. Bu seferberlik ASOEE ve Atina Ulusal Teknik Üniversitesi işgalcileri tarafından çağrısı yapılan uluslararası eylem günü dolayısıyla ilan edildi. Yüzlerce insan gösterilere katıldı.
Sonra, Agios Panteleimonas'daki -birçok göçmenin yaşadığı Atina'nın yoksul bir komşusu- bir süpermarket bir grup militan tarafından

yağmalandı.
Akşam, Teiresias binası, bireylerin ve şirketlerin ekonomik davranışlarını yansıtan verileri işleyen bankalar arası bir şirket, saldırıya uğradı ve yakıldı. Sonra, binden fazla insan Exarhia caddelerinde toplanarak Alexisandros'u andı. Polisle çatışmalar başladı fakat kalabalık dağılmıştı ve Ulusal Teknik Üniversite'nin yerleşkesine püskürtüldü. Çatışmalar üniversite civarında sabahın erken saatlerine kadar devam etti.
Nea Filadeldeia'daki Yunan polis kuvvetlerinin finans departmanına molotof kokteylleriyle saldırıldı. Binadaki hasarın yanı sıra yedi araba da tahrip edildi.

21 Aralık Pazar
Öğlen Kesariani-Pagrati'de (yaklaşık 250 katılımcı) ve Ilion'da (yaklaşık yüz katılımcı) gösteriler düzenlendi. Ilion'da göstericiler dört bankaya ve bir iş merkezine (OAED) taşlarla saldırdı ve camlarını döktü.
GSEE işgali öğle saatlerinde Atina Üniversitesi ve Patission Bulvarı boyunca devam eden bir gösteri sonucunda sona erdirildi. Gösteri için başta yapılan plan göçmenlerin yaşadığı proleter komşuların yanına gitmekti. Fakat polisin akademik muhafazayı geçip Ulusal Teknik Üniversitesi'ni boşaltacağı dedikoduları dolaşınca plan değişti. GSEE'deki polis gözetimindeki ya da hapsedilmiş isyancılarla dayanışmaya odaklanmış son toplantıdan, 24 Aralık çarşamba günü saat 16.00'da Monastiraki Meydanı'ndan Syntagma Meydanı'na kadar Yunanistan'ın en pahalı ticari bölgesi olan Ermou caddesi boyunca devam edecek bir gösteri düzenlenmesi kararı çıktı.
Drama okullarındaki yüzlerce öğrenci Atina çevresindeki on beş tiyatro oyununu yarıda kesti. Müdahalelerin başlıca sloganları "Başkaldıran yeni yıl, herkes sokağa", "Hayallerimizi öldürmek mümkün değil" idi.

22 Aralık Pazartesi
Peristeri İlçe Okulu öğle saatlerinde yüz kadar insan tarafından işgal edildi.
Mafya benzeri bir çete 44 yaşındaki göçmen temizlik işçisi, temizlikçiler sendikası sekreteri, K. Kuneva'ya akşam geç saatlerde işten eve dönerken saldırdı. Yüzünü yakmak için sülfürik asit kullandılar. Bunun sonucunda Kuneva bir gözünü kaybetti ve görme ve solunum sistemindeki kritik durum sebebiyle şimdiye kadar yoğun bakımda tutuldu. K. Kuneva Atina-Piraeus Elektrikli Demiryolu'nda (ISAP) taşeron bir firmada çalışıyordu ve patronlarıyla sürekli bir çatışma halinde bulunduğunu, son zamanlarda kimliği belirsiz kişilerden tehdit telefonları aldığını belirtti.
23 Aralık Salı
Sabah erken saatlerde, Goudi'de polis otobüsüne ateş edildi. Yaralanan olmadı. Kendilerini "Halk Hareketi" olarak isimlendiren bir grup medya merkezlerine telefon edip pek de olağan olmayan bir şekilde neden böyle bir eylem yaptıklarını açıklayan bir bildiri bırakmadan olayı üstlendi. Bu ateş edilen bina (anti-otoriter öğrencilerin buluşma mekânı olarak kullanılmak üzere işgal edilen küçük bir bina) ile birlikte tüm olay üstünde şüphe uyandırdı. Kısa bir süre sonra, Cumhuriyet Savcısı polise olay mahalini araştırması için izin verdi ve "üniversite dokunulmazlığı" ihlal edildi.
İşgal edilen üniversite ve lise komitelerinin koordinasyonunda organize edilen gösteriye beş bin kişi katıldı. Gösteriden önce bazı göstericiler bir polis arabasını ters çevirdi ama bunun dışında başka bir çatışma görülmedi.
Hukuk Fakültesi'nin işgaline katılanların büyük çoğunluğu binayı terk etmeye

karar verdi.
Nea Filadelfia'da iki yüz kadar kişi işgal edilen belediye kültür merkezinden başlayarak yerel polis merkezine dek devam eden bir gösteri düzenledi. Göstericiler polis merkezine yumurta, boya ve taş attı.
24 Aralık Çarşamba
ASOEE işgali öğlenden sonra sonlandırıldı.
Çoğunluğu anti-otoriter cenahtan bin beş yüzden fazla insan, pazar günü GSEE işgalinde, kovuşturmaya uğrayan isyancılarla dayanışma amacıyla düzenlenen toplantıda organize edilen gösteriye katıldı. Göstericiler Monastiraki Meydanı'ndan başladı, Ernou Caddesi boyunca devam ederek Syntagma Meydanı'na ulaştı. Sonra Kolokotroni Caddesi'nden tekrar Monastiraki Meydanı'na dönüldü. Bazı gençler Noel alışverişinin zirve noktasında olduğu bir zamanda ülkenin en önemli ticari merkezinden geçen gösteriye iştirak etti. Gösteride sloganlar Noel alışverişi "ruhu"na karşı ayaklanmanın devam etmesi için atıldı.
Gece yarısı Ulusal Teknik Üniversite'nin işgali sonlandırıldı.
26 Aralık Cuma
Yüz elli kadar kişi K. Kuneva'nın bulunduğu Evaggelismos hastanesinin önündeki gösteriye katıldı. Sloganlar "patron terörüne karşı direniş" için atıldı.
27 Aralık Cumartesi
Öğle saatlerinde, üç yüz kadar insan Konstantina Kuneva ya yöneltilen ölümcül saldırıya karşılık olarak ISAP binasını işgal etti. Bu eylemi organize eden grup bir bildiri yayınladı. (ekte)
16.00'da tutuklanan ya da soruşturma altında olan isyancılarla dayanışmak amacıyla bir toplantı gerçekleştirildi. Toplantıya beş yüz kişi katıldı. Pazar günü dükkânların açılmasına karşı eylemlerde düzenlemeye karar verildi. (Yunanistan'da pazar günleri dükkânlar kapalıdır, fakat devlet buna karşı bir yasa uygulamaya çalışıyor. Önceki gün hükümet istisna olarak Atina merkezindeki dükkânların hasar tespit çalışmaları yapılması için açılması kararı verdi). Aynı toplantıda, yılbaşı gecesi saat 23.00'te tutsak isyancılarla dayanışmak amacıyla Korydallos hapishanesinin dışında bir gösteri düzenlenmesi kararı çıktı.
28 Aralık Pazar
Sabah 9.30'da iki yüz insan Syntagma Meydanı'ndaki büyük bir kitap mağazasının önünde toplanarak girişleri bloke etti. Katılımcıların bazıları Kitap Dükkânı Asistanları Sendikası üyeleri ama büyük bir çoğunluğu önceki günkü toplantıya katılmış işçiler ve öğrencilerdi. Katılımcıların büyük bir çoğunluğu daha fazla mağaza bloke edebileceklerine karar verdi ve Ermou Caddesi'nde yürüyüşe geçti. Burada, onarlı yirmişerli gruplar haline ayrıldılar ve Ermou Caddesi'ndeki önemli mağazaları bloke etmeye başladılar. (Daha önce de söylediğimiz gibi Ermou Caddesi Avrupa'nın en lüks caddelerinden biridir). Atılan sloganlar: "Çalışmak zorunda olanlara özgürlük", "Bizi pazar günleri çalışmaya zorluyorlar, bizi vuruyorlar ve her gün bir savaş içinde yaşıyoruz". Zaman geçtikçe, alışveriş yapan bir kitle Ermou Caddesine akın etti ve girişleri tutmak nasıl olduysa zorlaşmaya başladı. Buna rağmen şu ilginçti ki mağaza sahipleri korkmuş görünüyordu: ışıkları kapattılar ve göstericilerin ayrılmasını sabırla beklemeye başladılar. Bazı sol görüşlü kişiler de şehrin en az üç ayrı ticaret noktasında daha devam eden bloke etme girişimlerine katıldı. Sözde Komünist Parti üyesi beş yüz kadar kişi mağazaların açılmasını engellemek yerine medyaya göz kırpmayı tercih ederek cadde boyunca bir aşağı bir yukarı yürüyüş yapıyordu. 13.30 civarında göstericiler mekânı terk

etmeye kadar vererek Exarhia'daki bir büyük kitap mağazasına doğru yürüyüşe geçti. Patronu mağazayı kapatmaya zorladıktan sonra ayrıldılar. Birçoğu ISAP işgal binasından K. Kuneva'nın bulunduğu hastaneye doğru yürüyüşe geçecek gösteriye katılmak üzere bu binaya gitti ve böylece binadaki işgale bir nokta koyuldu.
29 Aralık Pazartesi
15.00'da yüz yirmi kadar insan "Atina Alışveriş Merkezi" denilen ticaret merkezinin ikinci katında toplandı ve burada yarım saatlik bir gösteri düzenledi. -Atina Alışveriş Merkezi" Atina merkezden on beş km. uzaklıktaki Attiki bölgesinin en büyük ve göz alıcı alışveriş merkezidir- Katılımcılar iki tane pankart taşıyorlardı: Biri tutuklanan bütün isyancıların acil özgürlüğünü talep ediyor ve diğeri de "tüketiyorum, öyleyse varım" mottosunu taşıyordu. Bina içindeki herkesin görebildiği gösteri sırasında, bazı göstericiler üzerinde "çalış, tüket, öl" yazan başka bir pankart astı. Bu sırada diğerleri de mağazaların içindeki ve dışındaki yüzlerce insana bildiri dağıttı. Gösteri sona erdiğinde, danışma mikrofonları işgal edilerek bildiri okundu. Ana girişin duvarlarında yazılar ve "çalış, oy ver, çeneni kapat" sloganı yazılıydı. Son olarak, ana girişi kapısındaki Noel ağacının üzerindeki toplar ve süslerle futbol oynayarak merkezi terk ettiler.



Öğleden sonra, K. Kuneva ile dayanışma meclisi tarafından organize edilen gösteride Piraeus'daki temizlik şirketinin ofisine yüründü. (şirketin sahibi iki büyük partiden bir olan PASOK'un eski bir yöneticisi) Oraya bir başka kadın işçinin ateşe verilmesini engellemek için gittiler. Buna rağmen, patron ofisleri kapattı ve dışarıda polisler binayı koruyordu. İnsanlar polise saldırdı ve kaçmalarını sağladı, dört polis yaralanarak hastaneye kaldırıldı.
31 Aralık Çarşamba
Saat 23.30'da yaklaşık 1000 kişi Atina'nın banliyösündeki Korydallos'taki Atina hapishanesinin dışında, Aralık ayaklanması sırasında tutuklanan isyancıların hemen serbest bırakılması talebiyle toplandı. Kalabalık "Tüm tutuklulara özgürlük", "Özgürlük tutkusu tüm hücrelerden daha güçlüdür", "Ne genel tutuklu, ne politik tutuklu, bırakın tüm hapishaneler yansın" sloganlarını attı. Mahkûmlar battaniyeleri ve çarşafları ateşe verdi ve onları hücrelerin camlarında dalgalandırdı. Gece yarısı, toplanan kalabalık havai fişekler ve meşalelerle yeni bir mücadele yılını karşıladı. Sonra, kadın hapishanesine doğru yürüyüşe geçerek tutuklularla dayanışmalarını ifade eden sloganlar haykırdılar. Son olarak, Korydallos Meydanı'na gidip polise sözel saldırıda bulundular ve dağıldılar.
TPTG
1/1/2009



(Bu makalenin orijinal adı: Short presentation of the recent events in Athens through the eyes of some proletarian participants.)

==========

Aşağıda, Blaumachen'li yoldaşlarımızın yazdığı işçi bildirisi ve Thessaloniki'deki olayların kronolojisi bulunmaktadır.

EK 1

Atina İşçileri Bildirisi bu iki demeçten ilki:
http://libcom.org/library/athens-workers-group-statement-killing-alexandros-grigoropoulos

EK 2

Blaumachen's chronology of the events burada mevcut:
http://libcom.org/library/chronology-greece-unrest-blaumachen

EK 3

"These days are ours, too" – burada mevcut: http://libcom.org/library/greece-unrest-eyewitness-reports-15-december-2008
http://libcom.org/library/greece-unrest-eyewitness-reports-15-december-2008

EK 4

YUNAN ULUSAL RADYO İSTASYONUNDAKİ YAYINA SİVİLLERİN MÜDAHALESİ HAKKINDA 16 ARALIK 2008 15.10
Devlet TV istasyonu, BBC'nin Yunan dengi, 15.00 haberleri sırasında birkaç dakikalığına işgal edildi: Öğrenciler üzerinde "İZLEMEYİ BIRAKIN, HERKES SOKAĞA" yazan afişi gösterdiler. Bildiri şurada mevcut;
http://libcom.org/library/greece-unrest-eyewitness-reports-16-december-2008

EK 5

GSEE işgalinin ilk bildirisi – Atina'daki Yunan İşçileri Genel Konfederasyonu ofisinin işgal bildirisi.
http://libcom.org/news/greek-workers-occupy-union-offices-17122008

Kaynak:
http://libcom.org/news/short-presentation-recent-events-athens-through-eyes-some-proletarian-participants-tptg-co-

SANAL
Aylık Teorik E-dergi

Anarchist People of Colour



Sevgili Oakland, Tebrikler

7 Ocak gecesi biz sizinleydik, siz benimle, bir an için geleceği gördüğümüzde:

Gülümsedik ve sarmaş dolaş olduk ateşler yakarken, pencereleri aşağı indirirken, mülk yok ederken, her zaman olduğu gibi hem büyük hem de küçük iş yerlerini. Geçici yüz maskeleri için ip uçları paylaştık, bir nefes alabilmek için kaldırımda birlikte durakladık, polis üzerimize gaz atarken ya da yanlış hedef seçerken "sakin ol! Koşma!" diye hatırlattık kendimize: biraz saldırı, biraz zorlama, biraz koşma. Zaman zaman koptuk ama yeniden bir araya geldik ve fark ettik ki şehri istediğimiz şekle sokabilirdik.

Geceye saçıldık, hep dinginlik için çağrı yapan polis ve liberal politikacıların tıpatıp aynı canavarlıklarını aşarak, tanıdık yüzlere yakın durarak, fakat her zaman bir yabancıyı koruyarak. Burada bu mektubu sözlerimizin sıklıkla başarısız, sadece ateşlerimizin zafere ulaştığını bilmemize rağmen yazıyoruz.Ama

bırakın bu mektup cesaretin sözü olsun. Bırakın mahkemede gözlerinizi yargıca diktiğinizde, size suçlu dediklerinde bir teselli olsun. Bizi hapishane zindanlarında, hizmet sektöründe veya bize silah doğrultmaya ve vurmaya hakları olduğunu düşündüklerinde sessizce izlemeyiz. Bırakın bu söz sizinle olsun.

1 Ocak sabahının erken vakitleri kaza değildi, aynı 7 Ocak gecesi yakılan ateşin olmadığı gibi. Yedisinde yıkımı kötüleyen ve sadece kesinlik isteyen, planlı bir hedefe yönelmişplanlı bir eylem bekleyerek erken terk eden kişiler



Frederic Larson / The Chronicle



var. Planımızın insanlığı yeniden inşa etmek ve hedefimizin şehir olduğunu bilmiyorlar. Bize kendi meşruluk turnusollarını dayatıyorlar. Vahşi hevesimizden korkuyorlar, özgür insanlığımız için kendini beğenmiş bir küçümseme içindeler, kendi sıkıcı kapitalizm eleştirileriyle bizim melez köpekler olduğumuzu düşünmek istememek arasında paralanıyorlar ama öyle olduğumuza kalpten inanıyorlar. Onları her zaman görüyoruz: Değişime yol açam isteyen ve güçlü bir megafon teranesine yol açan Fatih Napolyonlar.Onların sizi suçlamasına ya da kınamasına izin vermeyin. Eğer yardımcı olacaksa, bırakın bu söz sizle olsun.

Bilmiyorlar ki bizim gücümüz orta yola hizmet eden küçük şirketlerin yakınlıkları gibi, onlar için bitmek tükenmek bilmez saatlerce çalışmamız için bize iş veren şirketlerinki gibi, sapkın veya diğer olduğumuzdan şüphelenelerinki gibi görünmek zorunda değil. Şimdi değil, daima değil, ama özellikle bizi öldürdüklerinde, hapsettiklerinde, her gün bizi aşağıladıklarında hiç kimsenin tepki vermediği bir dünyada yaşadığımız zaman değil. Günlük yaşamımızda tek bir tane bile insan hakları delegasyonu yok—sadece kapitalist kaleleri koruyan hizmet ajanları ve herkes için en iyisinin ne olduğunu bildiklerini iddia eden liberaller var. Hiçbir gösterişli araba, hiçbir Obama/Biden tampon yapıştırmaları, hiçbir küçük işletme bizi engelleyemez, ya da kendi deneyimlerimize ihanet etmemizi sağlayamaz. Araba camı için, güzellik salonu için, tekel bayii için yas tutacak değiliz, tıpkı McDonalds ya da bir banka için tutmadığımız gibi. Her gün nefesimizin kesilmesine üzülürüz ve biber gazının etkisi geçtiğinde gerçekliğin nefesini içimize çektiğimiz için sevinç duyarız. Sonunda insanlığı bulduk, hep beraber.

SANAL
Aylık Teorik E-dergi

Bu, bu hafta daha hafif bir adımla yürümek için, bu hatırayı tarihimize kazımak için, gelecek için hayallerimizi yeniden düşünmek için bir sebeptir. Neyin olanaklı olduğunu bir kez daha anladık sayenizde: birbirimize karşı narin ve sabırlı olmak, öfkemizi biriktirmek ve bizi yok edenlere karşı şüphe duymak. Kalpten duygularla sizi tebrik ediyoruz.

7'si gecesi tanıştığımız ilham verici bir kadının sözleriyle: "Korku dolu bir hayat yaşıyoruz, ve bu gece onların korkmasını istiyoruz,"

Sıradan işler yok, her zaman insanlığa doğru.

Barbarlar,

Suçlular,

POC Anarşistleri,

Asiller.

Chiapas'taki günlük gerçekliklere, Yunanistan'daki anarşistlere ve Araplar'a, Gazze'deki sivillere ve militanlara, Yeni Okul'un önerilerine, Oaxaca'daki anarşistlere, radyoya ve barikata, Atenco'daki mahkuıma, Watts'ın mirasına, Osaka'daki gündelik işçiye, St.Petersburg'daki ayaklanmaya, Burmese anti-faşistlerine, Cincinnati ayaklanmasına, Benton Limanı'nın asaletine, Fransa taşralarının asaletine, Afganistan'daki çiftçiye, Milan'daki Çinli'ye, Ungdomshuset gençliğine, Şili'ki militanlara, şerefimizin utancımızı yendiği, gücümüzün kollektifçe kendini ispatladığı, duygularımızın topluca ve kollektifçe kendini açığa vurduğu, insanlığın doğduğu ve nefes aldığı, hiçbir kültürün yok edemeyeceği insani duyarlılığa sahip olanların bulunduğu her yere, ne mutlu ki her yere, dostça selamlar. İleri!

Tutuklananlar için, Ulusal Avukatlar Derneği'nden dostça yasal destek verildiğini duyduk: 415 285 1011

Sokaklarda buluşmayı tercih ederiz ama: news.infoshop.org | indybay.org | illvox.org | sfbayview.com | daysinapril.blogspot.com

anarchist people of colour



Bu metinin orjinal hali

Kaynak: http://www.indybay.org/uploads/2009/01/13/oakland-congratulations.pdf

SANAL
Aylık Teorik E-dergi

Körfez Bölgesi
Anarşistleri

Oscar Grant Ayaklanmalarındaki "Şiddete" Dair Anarşist Bir Perspektif

12 Ocak 2009 Pazartesi, 20:42

22 yaşındaki Oscar Grant'in vurulmasını takiben çıkan ayaklanmaların haberleri Körfez Bölgesi gazete manşetlerini ve televizyon programlarını tüm hafta boyunca sansasyonel bir şekilde işgal etti. Bu raporlar neredeyse yalnızca yerel şirketlere ve arabalara yönelik vandalizme odaklanmış ve o akşam ortaya çıkan polis şiddeti konusuna ürpertici bir şekilde sessiz kalmışlardı. Tüm raporlarda mağaza vitrini ve araba camı kırmanın, Oscar'ın korkunç infazıyla bir şekilde eş olduğu ve bunun o geceki göstericilere karşı polis şiddetini haklı çıkardığı varsayımı yapıldı.

Gösterilere iştirak etmiş anarşistler olarak, özel mülkü yakıp yıkmanın sadece Oscar Grant'e karşı değil beyaz-olmayan gençlere karşı her gün tatbik edilen şiddetle eş tutulabileceğini kabul etmiyoruz. Mülke insandan daha fazla değer atfeden bu düşünce şekli, polis şiddetinin tehlikeli bir şekilde normalleşmesine ve sorgulanmamasına yol açıyor.

Bu yazı yazıldığı sırada, Oscar Grant'i soğukkanlı bir şekilde infaz eden polis memuru hâlâ hakkında bir suçlama yapılmadan sokaklarda yürüyebiliyor. Diğer taraftan gösteriler sırasında tutuklananların bazıları hapishanelerde kilit altında mahkemeyi bekliyor ve ağır cezalarla yüzleşecek gibi görünüyorlar. Kolektif eleştirinin ve kınamanın hedefi, o gece sokaklarda Oscar'ın vurulmasına tepki gösteren kızgın gençler değil, Oscar Grant'in katillerini koruyan, ancak gösteriye katılanları böylesine çabuk bir şekilde cezalandıran şiddet sistemi olmalıdır. Körfez Bölgesi gazetecileri bir yandan kendilerini adı geçen



" Ben Oscar Grant'ım "

olayların tarafsız yorumcuları olarak sunarken, diğer yandan gösterilerin olduğu geceki tutumları yeniden ele alındığında, yorumları ve haberleri polis lehine önyargılarını tekrar tekrar ortaya çıkarıyor. Kırılmış cam ve yakılmış arabaların bitmek bilmez görüntüleri ve kanunsuzluk ile yıkımı kınama ayinleri, gecenin en vahşi olaylarını ve aslında insanlığa karşı icra edilen tek şiddeti, protestoculara yönelik acımasız polis saldırısını örtbas etmeye yarıyor. Bir görgü tanığı polis memurlarından birinin bir protestocuya kafasındaki bisiklet kaskını ikiye ayırana kadar vurduğunu belirtiyor. Başka biri Oscar Grant'in vurulurken büründürüldüğü hali hatırlatırcasına, yaşı yetmişin üstünde olan bir protestocunun yüzüstü şekilde polis tarafından yere yatırıldığını



söylüyor. Polisin saldırdığı, hamile olduğu her halinden belli olan bir kadının acıyla çığlık attığı ifade ediliyor. Şurası bize açık geliyor ki, polis o gece insanları değil özel mülkü koruyordu. Bu yüzden tiksiniyoruz ve Körfez bölgesi gazetecilerini polis şiddetini haklı çıkarma girişimlerinden dolayı kınıyoruz.

Toplumumuzda şiddet teşkil eden bozulmuş ve rahatsızlık verici görüntü, mevcut durum tarafından sürdürülüyor. Araba yanarken acı içinde çığlık atmaz ve aynı şekilde mağaza vitrini aşağı indirildiğinde hıçkırarak ağlamaz. Şurası doğru ki, arabaları ve camları yenilemek, etkilenen işçi sınıfına mensup insanlar için bir yüktür, bu kesinlikle inkâr edilemez. Lakin bu maliyetlerle polis şiddetinin sonuçları arasında basitçe karşılaştırma yapılamaz. Gösteri gecesi polis tarafından gaddarca davranılan gençler yıllarca yaraları ve travmalarıyla yaşayacaklar ve Oscar geri gelmeyecek. İnsanlara toplumumuzdaki gerçek şiddetle tanışmaları için çağrı yapıyoruz: polis şiddeti, hapishaneler ve politikacılar. Polis ve kokuşmuş politikacılar Oscar'ı öldüren polisi korumaya devam ettikleri sürece, beyaz-olmayan gençler sürekli polis saldırısına uğradığı ve polis ve yargı sistemi tarafından suça itildiği sürece, mülk insandan daha değerli görüldüğü sürece; Çarşamba gecesi tahrip edilen malın mülkün yasını tutmayacağız.

İmza,
Körfez Bölgesi Anarşistleri

Kaynak:
http://www.indybay.org/newsitems/2009/01/12/18562370.php

SANAL
Aylık Teorik E-dergi

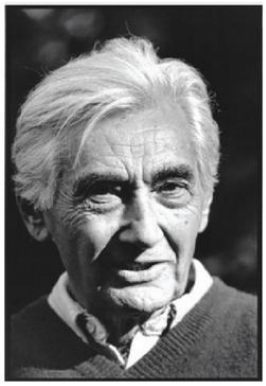
Ziga Vodovnik

Howard Zinn'le
Anarşizm Söyleşisi

"Tarih gösteriyor ki her ne zaman insanlar tiranlık altında yaşamışsa ona karşı ayaklanırlar."

13 Mayıs 2008

Howard Zinn, 85 yaşında, Boston Üniversitesi'nde emekli siyaset bilimi profesörü. 1922'de Brooklyn-New York'ta fakir göçmen bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Erken yaşlarda bütün çalışkan ve işine düşkün Amerikalıların inandığı şekliyle "Amerikan Rüyası" vaadinin sadece bir vaat ve rüya olduğunu fark etti. II. Dünya Savaşı sırasında Birleşik Devletler hava kuvvetlerine katıldı ve "European Theatre"da bombardımancı olarak görev yaptı. Bu, adil savaş diye bir şeyin olmadığına dair inancını güçlendiren bir deneyim oldu onun için. Ayrıca bu, sıradan insanların çektiği acıların ve verilen kurbanların her zaman sadece ayrıcalıklı azınlığın çıkarları için kullanıldığı sosyo-ekonomik düzenin gerçek yüzünü bir kez daha ifşa etti. Gençlik yıllarını tersanelerde çalışıp ebeveynlerine yardım ederek ve ailesine katkı sağlayarak geçirmesine rağmen, II. Dünya Savaşı'ndan sonra 1958'de doktora tezini başarıyla verdiği Columbia Üniversitesi'ne başladı. Daha sonra Atlanta'da sadece siyahî kadınların bulunduğu Spelman Koleji'nde Tarih ve Sosyal Bilimler bölümü başkanlığına atandı. Burada iken aktif olarak yurttaş hakları hareketlerine katılma fırsatı buldu. Başlangıcından itibaren Vietnam Savaşı'na karşı düzenlenen eylemlerin içinde yer aldı. Sonraki yıllarda ise başka ve daha iyi bir dünya için mücadele eden hareketlere katıldı. Library Journal'da "Amerikan halkının politik ve ekonomik olarak sömürülen ve durumları görmezden gelinen insanlarının gözünden gösterişli ve hareketli bir tarihi" olarak tanıtılan "A People's History of United States"in de dâhil olduğu yirmiden fazla kitabın yazarıdır. Son kitabı, Zinn'in son birkaç yılda yazdığı büyüleyici makalelerin toplandığı "A Power Governments Cannot Suppress". Sevilen radikal tarihçi, hâlâ dünyanın çeşitli yerleri ile ABD'de ders vermeye, özgür ve adil bir toplum için ilerici sosyal hareketlere aktif olarak katılarak mücadele etmeye devam ediyor.



Howard Zinn

Ziga Vodovnik,
Ljubljana Üniversitesi
Sosyal Bilimler
Fakültesi Siyaset Bilimi

doçenti. Verdiği dersler ve araştırmaları anarşist teori/pratik ve Amerika'daki sosyal hareketler üzerine. 2008'in sonlarına doğru "Anarchy of Everyday Life - Notes on anarchism and its Forgotten Confluences" isimli kitabı yayımlanacak.
Ziga Vodovnik: 1980'den bu yana



Howard Zinn, katıldığı bir savaş karşıtı gösteride polis tarafından gözaltına alınırken

ekonomik küreselleşme sürecinin günden güne daha da güçlendiğine şahit oluyoruz. Solun büyük bir kısmı bir ikilemle karşı karşıya. Ya yabancı ve küresel sermayenin kontrolüne engel teşkil eden ulusal egemenliğin güçlendirmesi için çalışmak ya da şimdiki küreselleşme şeklinin dışında ulus-dışı ve eşit oranda küresel bir alternatif için çaba göstermek. Bu konu hakkındaki görüşleriniz nelerdir?
Howard Zinn: Ben anarşistim ve anarşist ilkelere göre ulus devletler gerçek insancıl bir küreselleşmeye mani oluyorlar. Belli bir açından kapitalistlerin ulusal bariyerleri aşmaya çalıştığı küreselleşme, kapitalist küreselleşmeye -geleneksel küreselleşme fikrine- karşı insanların küreselleşmesine, ulusal sınırların karşısında insanları küresel olarak bir araya getirmeye ve ulusal sınırları umursamayan hareketlere bir fırsat yaratıyor.
ZV: Bir keresinde Pierre-Joseph Proudhon "Özgürlük düzenin kızı değil anasıdır" diye yazmıştı. Ulus devletin sonrasında ve ötesinde bir yaşamı nerede görüyorsunuz?
HZ: Ulus devletlerin ötesinde? (Gülüşmeler) Bence ulus devletin ötesinde yatan ulusal sınırların olmadığı ve aynı zamanda örgütlenmiş insanların olduğu bir dünya. Ulus olarak değil, gruplar olarak, kolektifler olarak örgütlenmiş insanlar. Ne ulusal ne de hiçbir sınır olmadan. Hiçbir sınır, pasaport ve vize olmadan. Bunların hiçbiri. İşlevine bağlı olarak farklı büyüklüklerde kolektifler, birbiriyle iletişim içinde. Kendine yeterli küçük kolektifleriniz olamaz çünkü bu kolektiflerin kaynakları farklı olacak. Bu anarşist teorinin ele almadığı konulardan biri ve belki de önceden ele alınamayacak, çünkü kendini uygulamada var etmesi gerekebilir.
ZV: Değişimin kurumsallaşmış parti politikalarıyla mı yoksa itaatsizlik, paralel yapılar inşa etmek, alternatif medya kurmak gibi değişik araçlarla mı gerçekleştirilebileceğini düşünüyorsunuz?
HZ: Var olan yapılar aracılığı ile çalışırsanız yozlaşırsınız. Seçimlere iştirak eden ve şu üçüncü adayı mı bu üçüncü adayı mı desteklemeliyiz diyerek vahşi tartışmalara giren Birleşik Devletler solunda da görebileceğiniz gibi, ilerici bir örgütlenme olsa bile atmosferi zehirleyen politik sistem yoluyla çalışırsanız yozlaşırsınız. Bu, seçim politikalarıyla ideallerinizden uzaklaşacağınıza dair küçük bir ipucudur. Bana göre hareket noktası temsili hükümetler, oy verme, seçim politikaları açısından düşünmek değil de sonunda sistemi alaşağı edebilecek sosyal

hareketler örgütlemeyi, iş yerlerinde örgütlenmeyi, mahallelerde örgütlenmeyi, kolektifler halinde örgütlenmeyi düşünmek olmalıdır. Önce otorite tarafından insanlara yapılanlara direnmek, sonra da kurumları devirmek için yeteri kadar güçlenmeyi düşünmek olmalıdır.

ZV: Kişisel bir soru. Sandığa gidiyor musunuz? Oy kullanıyor musunuz?

HZ: Evet. Her zaman değil, bazen. Değişiyor. Çözümün bu olmadığını bildiğiniz halde, bazen bir adayın diğerine tercih edilebileceğine inanıyorum. Bazen daha az kötü olanın diğerinden o kadar da farkı olmayabiliyor. O zaman ya oy vermiyorsunuz ya da ikili parti sistemini protesto etmek için üçüncü bir partiye oy veriyorsunuz. Bazen de ilk bakışta iki aday arasındaki farklar önemli görünüyor ve bu durumda biraz daha iyi olanı, daha tehlikesiz olanı seçmenin anlaşılır bir şey olduğuna inanıyorum. Fakat seçilenin kim olduğunun önemi olmaksızın asıl sorunun, onun kim olduğu değil ne tür sosyal hareketlere iştirak ettiğiniz olduğunu unutmadan. Çünkü tarihsel olarak şunu gördük ki güçlü bir sosyal mücadele varsa, ofiste kimin oturduğu o kadar da önemli değil. Ofiste kim olursa olsun, Cumhuriyetçi ya da Demokrat, güçlü bir sosyal hareketiniz varsa ofisteki insan, hareketinizin gücüne saygı duymak, ona yol vermek zorunda kalacaktır. Bunu 1960'larda gördük. Richard Nixon daha az kötü değildi, en berbatıydı, fakat onun yönetiminde savaş eninde sonunda bitirildi. Çünkü Vietnam direnişinin gücü kadar savaş-karşıtı hareketin gücüyle de uğraşmak zorunda kaldı. Oy vereceğim, fakat oy vermenin hayati olmadığına, örgütlenmenin önemli olduğuna dair her daim bir uyanıklıkla. Bazı insanlar bana seçimle ilgili soru sorduklarında, bu adayımı yoksa şu adayı mı destekleyeceksiniz diye soracaklardır. Benim cevabım "Bir dakikalığına, oy verdiğim sırada, bu adayı destekleyeceğim. O anda A'yı B'ye tercih edeceğim. Fakat seçim sandığına gitmeden ve onunla işim bittikten sonra insanları örgütlemeye yoğunlaşacağım, seçim kampanyalarını değil." olur.

ZV: Anarşizm bu bağlamda hâlâ bir çeşit zorbalık -çoğunluğun zorbalığı- olduğu için temsili demokrasiye karşı çıkıyor. "Çoğunluğun seçimi" fikrine, çoğunluğun görüşlerinin her zaman ahlaki olanla çakışmadığını belirterek muhalefet ediyor. Thoreau bir keresinde, sosyal yasalara ya da genel görüşe karşı olsa bile inancımızın emrettiği yönde davranma zorunluluğumuz olduğunu yazıyordu. Bu görüşe katılıyor musunuz?

HZ: Kesinlikle. Rousseau, eğer yüz kişilik bir grubun parçası isem, doksan dokuz kişinin sırf çoğunluk oldukları için beni ölümle cezalandırma hakkı var mıdır diye soruyordu. Hayır, çoğunluk haksız olabilir, çoğunluklar azınlıkların haklarını çiğneyebilir. Çoğunluk yönetiyorsa hâlâ kölelik var demektir. Nüfusun % 80'i, % 20'sini köleleştirdi.

Çoğunluk yönetiyorsa sorun değil mi?

Bu, demokrasinin kusurlu tarafı. Demokrasi halkın orantılı ihtiyaçlarını, sadece çoğunluğun ihtiyaçlarını değil azınlığın ihtiyaçlarını da hesaba katmalıdır. Ayrıca özellikle medyanın kamuoyunu manipüle ettiği toplumlarda çoğunluğun tamamıyla haksız ve kötü olabileceğini hesaba katmalıdır. Yani evet, insanlar inançlarına göre davranmalıdır, çoğunluğun seçimine göre değil.

ZV: Anarşizmin Birleşik Devletlerdeki tarihsel kökleri nelerdir?

HZ: Anarşizmle ilgilenmenin problemlerinden biri görüşleri anarşist olmasına rağmen kendini anarşist olarak isimlendirmeyen bir sürü insan olması. Kelime ilk olarak 19. yy ortalarında Proudhon tarafından kullanıldı, fakat aslında

Avrupa ve Amerika'da Proudhon'a öncüllük eden anarşist fikirler vardı. Örneğin, anarşist olmayan ve kendisini anarşist olarak adlandırmayan Thomas Paine'in hükümetten şüphe eden bazı fikirleri vardı. Ayrıca Henry David Thoreau. Anarşizm kelimesini bilmiyordu ve anarşizm kelimesini kullanmıyordu fakat Thoreau'nun düşünceleri anarşizme çok yakındır. Tüm yönetim şekillerine karşı saldırgan bir tutum içindeydi. Eğer anarşizmin Birleşik Devletlerdeki izini sürersek, muhtemelen Thoreau en son ulaşabilecekleriniz içinde anarşizme en yakın Amerikalı olurdu. Özellikle Alman anarşistlerin Avrupa'dan Amerika'ya gelmeye başladığı İç Savaş'a kadar, anarşizmden gerçek anlamda bahsedemezsiniz. Aslında ilk onlar örgütlenmeye başladılar. Anarşizmin ilk olarak örgütlü bir güç olarak Amerikan kamuoyunda bilinir hale gelmesi Chicago'daki Haymarket Olayları'na rastlar.

ZV: ABD'deki çağdaş anarşizmin temel esin kaynaklarını nerede görüyorsunuz? Henry D. Thoreau, Ralph W. Emerson, Walt Whitman, Margaret Fuller'in dâhil olduğu transandantalizmin bu perspektifte esin kaynağı olması konusunda ne düşünüyorsunuz?

HZ: Yani, söyleyebiliriz ki transandantalizm anarşizmin eski şekillerinden biridir. Deney-üstücüler de kendilerini anarşist olarak nitelendirmediler ama düşüncelerinde ve literatürlerinde anarşist düşünceler var. Birçok yönde Herman Melville bu anarşist düşüncelerin bazılarını barındırıyor. Hepsi otorite konusunda şüphecidir. Transandantalizmin otoriteye ve hükümete yönelen şüpheci atmosferin yaratılmasında rol oynadıklarını söyleyebiliriz. Talihsiz bir şekilde, bugün Birleşik Devletlerde örgütlenmiş gerçek bir anarşist hareket yok. Kendilerini anarşist olarak niteleyen birçok önemli grup ya da kolektif var ama küçükler. Hatırlıyorum da 1960'larda Boston'da on beş (deli!) kişiden oluşan bir anarşist kolektif vardı, fakat sonra dağıldılar. Ama 1960'larda anarşizm düşüncesi atmışların hareketleriyle bağlantılı olarak daha önemli hale geldi.

ZV: Şu günlerde radikal politikada yaratıcı enerjinin büyük bir kısmı anarşizmden geliyor, ama bu hareketlere dâhil olan insanların çok azı kendilerine anarşist diyor. Bunun sebebini ne olarak görüyorsunuz? Aktivistler kendilerini bu entelektüel gelenekle tanımlamaktan



utanıyorlar mı, ya da gerçek özgürleşmenin her türlü etiketten özgürleşmek olduğu sözüne mi bağlı kalıyorlar?

HZ: Anarşizm terimi gerçek anarşistlerin kendileriyle anılmasını istemediği iki fenomenle bütünleşik hale geldi. Biri şiddet, diğeri de düzensizlik ya da kaos. Anarşizmin popüler algılanışı bir yanda bomba-atmak ve terörizm diğer tarafta da kuralsızlık, düzensizlik, disiplinsizlik, herkesin ne isterse yapması, karışıklık vs. İşte bu yüzden anarşizm terimini

kullanmak için bir gönülsüzlük var. Fakat gerçekte anarşizmin ideallerinin 1960'ların hareketleriyle bütünleşik olduğu düşünülmeye başlandı. Bence büyük olasılıkla bunun en çok açığa çıktığı yer "Öğrenci Şiddet-Karşıtı Koordinasyon Komitesi" (SNCC)dir. SNCC felsefi olarak anarşizmi bilmemekle beraber anarşizmin karakteristik özelliklerini benimsedi. Ademimerkeziyetçiydiler. Örneğin Martin Luther King'in lideri olduğu "Yedi Hıristiyan Liderlik Konferansı" gibi başka sivil haklar örgütleri merkeziydi. "Renkli İnsanların İlerlemesi İçin Ulusal Birlik" (NAACP) New York tabanlıydı ve bir çeşit merkezileşmiş örgüttü. Diğer taraftan SNCC tamamıyla merkezsizleşmişti. Güney'in her küçük kasabasında otonomiyle hareket eden, onların tanımıyla Mahalle Sekreterleri vardı. Atlanta'da, Georgia'da ciddi bir otoriteye sahip olmayan ofisleri vardı. Alabama'da, Georgia'da, Louisiana'da ve Mississippi'de mahalle çalışması yapanlar büyük oranda kendi başlarınaydı. Yerel insanlarla, köylülerle birlikte çalışıyorlardı. Ve yani SNCC'nin bir lideri yoktu ve deneyimlerinden dolayı yönetime büyük bir kuşku besliyorlardı. 1960'ların ilk yarısında, özellikle liberal John F. Kennedy döneminde hükümet ilerici olarak görülmesine rağmen, kendilerine yardım etmesi, desteklemesi için hükümete bel bağlamadılar. John F. Kennedy'e baktıklarında nasıl davrandığını gördüler. O, Güney'deki siyahî insanlar için eşit haklar mücadelesine hiç de sıcak gözle bakıyordu. Güney'e ayrımcı yargıçlar atıyordu, ayrımcılara istediklerini yapabilmeleri konusunda destek veriyordu. Yani SNCC ademi-merkeziyetçiydi, hükümet karşıtıydı, lidersizdi fakat anarşistler gibi gelecek toplum için vizyonları yoktu. Uzun vadeli düşünmüyorlardı, gelecekte ne çeşit bir toplumumuz olabileceğini sorgulamıyorlardı. Acil problem olan ırkçı ayrıma yoğunlaşmışlardı. Fakat tutumları, çalışma şekilleri, örgütlenme biçimleri, söyleyebiliriz ki anarşist çizgideydi.

ZV: Anarşizm kelimesinin aşağılayıcı (yanlış) kullanımının, insanların özgür olabileceği fikrinin iktidardakiler için çok korkutucu olmasının doğrudan bir sonucu olduğunu düşünüyor musunuz?

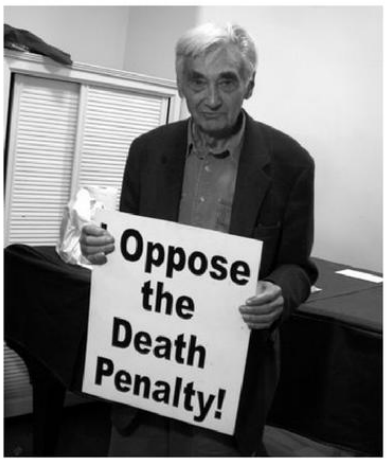
HZ: Şüphesiz. Anarşist fikirler iktidardakileri şüphesiz korkutuyor. İktidardaki insanlar liberal fikirleri hoş görebilirler. Reform dedikleri fikirlere katlanabilirler ama devlet olmaması, merkezi otoritenin olmaması fikirlerini hazmedemezler. Yani anarşizm tasavvurunu anarşizm vahşi ve kaotiktir izlenimi yaratmak amacıyla alaya almak onlar için çok önemli. Bu onların işine gelir, evet.

ZV: Siyaset bilimi teorisinde analitik olarak anarşizmin iki temel akımını tanımlayabiliriz. Avrupa'yla sınırlı kolektivist anarşizm ve diğer yanda ABD ile sınırlı bireyci anarşizm. Bu çözümlemeci ayrıma katılıyor musunuz?

HZ: Bu bana göre yapay bir ayrım. Her zaman olduğu gibi, araştırmacılar kategoriler yaratarak ve hareketleri kategoriler içine koyarak işlerini kolaylaştırıyorlar. Fakat bunun doğru olduğunu düşünmüyorum. ABD'de bireyci anarşizmi benimseyen insanlar elbette olmuştur, fakat aynı zamanda 1880'lerin Chicago'sunda ya da SNCC örneğinde olduğu gibi örgütlenmiş anarşistler de var. Sanırım Avrupa'da da ve Amerika'da da, Avrupa'da anarko-sendikalizmin Amerika'dakinden daha güçlü hale gelmesi dışında, iki tür anarşizmin belirtilerini de görebiliriz. Bu arada Amerika'da bireyci anarşizmle sınırlandırılamayacak anarko-sendikalist örgüt IWW de var.

ZV: Devrim ile sosyal ve kültürel evrim

arasındaki ikilem hakkındaki düşünceniz nedir?
HZ: Bu konuda birçok farklı sorun olduğunu düşünüyorum. Bunlardan biri şiddet konusu ve bence anarşistler bu konuda anlaşmazlık içindeler. ABD'de bu anlaşmazlığı gözlemleyebilirsiniz, hatta sadece tek bir insanda bile. Ölümünden sonra, 1960'larda aniden önemli bir figür haline geldiğinde, anarşizmi ABD'nin ön planına getiren Emma Goldman'da. Emma Goldman, Henry Clay Frick suikastına taraftardı, ama hemen sonra bunun doğru yol olmadığına kanaat getirdi. Arkadaşı ve yoldaşı Alexander Berkman şiddet fikrini tamamıyla bir tarafa bırakmadı. Diğer yandan bir şekilde anarşist olan Tolstoy ve hatta Gandhi gibi şiddetsizliği savunan insanlar da var. Araçlar konusunda anarşizmin belli başlı tek bir karakteristik özelliği var. Bu özellik doğrudan eylemdir. Temsili hükümet, seçim, yasama gibi toplumun dayattığı şekillerde değil, gücü doğrudan ele alan eylemler. Sendikalar açısından, anarko-sendikalizm konusunda, doğrudan eylem işçilerin greve gitmesidir ama sadece bu değil, çalıştıkları endüstriyi ele geçirmeleri ve yönetmeleridir. Doğrudan eylem nedir? Güney'de siyahî insanlar ırk ayrımına karşı örgütlendiği zaman, hükümetin kendilerine bir işaret vermesini ya da yargıya başvurmayı, dava açmayı, Kongre'den yasa geçmesini beklemediler. Doğrudan eyleme başvurdular; restoranlara gittiler, oturdular ve hareket etmediler. Otobüslere bindiler ve olmaları istenen durumun dışında davrandılar.
Tabii, grev her zaman doğrudan bir eylemdir. Grevle de yasa geçirmesi için hükümete başvurmuyorsunuz, işverene karşı doğrudan eyleme geçiyorsunuz. Söyleyebilirim ki, üstesinden gelmek istediğiniz kötülüğe karşı doğrudan eyleme geçme fikri, anarşist düşüncelerin ve hareketlerin bir çeşit ortak paydası. Hâlâ anarşizmin en önemli ilkelerinden birinin, araçlarla amaçları ayırmaması olduğunu düşünüyorum. Diğer bir deyişle, eşitlikçi bir toplum istiyorsanız, eşitlikçi araçlar kullanmalısınız. Amacınız savaşsız ve şiddet içermeyen bir toplum ise, amacınıza ulaşmak için savaşı kullanamazsınız. Anarşizmde araçların ve amaçların aynı çizgide olmasını gerektirdiğini düşünüyorum. Bu, gerçekte anarşizmin ayırt edici özelliklerinden biridir.
ZV: Bir ortamda Noam Chomsky'e anarşist toplumun vizyonu ve oraya ulaşmak için ne gibi ayrıntılı planları olduğu sorulmuştu. Onun cevabı "deneyimlemeden hangi problemlerin ortaya çıkacağını öngöremeyiz" oldu. Birçok solcu entelektüelin uygulamada deneyimlemek yerine düzgün araç ve amaçlar üzerine yaptıkları teorik tartışmalara gereğinden fazla enerji harcadığını siz de hissediyor musunuz?
HZ: Bence esnekliği sürdürebilirseniz fikir



" Ölüm cezasına karşı çık! "

öne sürmek değerlidir. Örneğin Micheal Albert'in Parecon ile yaptığı gibi. Gelecekteki toplumun karbon kopyasını yaratamayız ama onun üstüne düşünmek iyi bir şey. Zihinde bir amaca sahip olmak güzeldir. Gelecekteki toplumun nasıl bir şey olabileceği üstüne düşünmek yapıcı, yardımcı, sağlıklıdır. Çünkü bugün yaptıklarınız da size bir şekilde yol gösteriyor. Ama bu tartışma gelecekle ilgili çalışmalarınızda size engel teşkil etmediği sürece. Yoksa şu ütopyanın mı o ütopyanın mı daha olası olduğunu tartışırken, aynı zamanda ona yaklaşmak için bir şeyler yapmış olmuyorsunuz.

ZV: A People's History of The United States kitabınızda bize, özgürlüğümüzün, haklarımızın, çevre standartlarımızın vs. hiçbir zaman zengin ve etkili küçük bir azınlık tarafından verilmediğini, sıradan insanların sivil itaatsizlik yoluyla mücadele vermesiyle elde edildiğini gösteriyorsunuz. Bu bağlamda daha iyi bir dünya için ilk adımlarımız ne olmalıdır?

HZ: Bence ilk adımımız kendimizi örgütlemek ve var olan düzene karşı protestolar düzenlemek olmalıdır; savaşa karşı, ekonomik ve cinsel sömürüye karşı, ırkçılığa karşı vs. Fakat örgütlenmek, amaçlarla çakışan, gelecekteki toplumda var olması gereken insan ilişkilerinin benzeri bir organizasyon yaratmak anlamına geliyor burada. Kendimizi, merkezi otorite olmadan, karizmatik bir lider olmadan, geleceğin ideal eşit toplumunun minyatürünü temsil eder şekilde örgütlemek anlamındadır. Yarın ya da gelecek yıl bir zafer kazanamayacak olsanız da, an itibariyle bir model yaratmış oluyorsunuz. Amacınıza ulaşamasanız da, gelecek topluma uygun bir şekilde davranıyorsunuz ve anlık hazlar yaratıyorsunuz.

ZV: Bakunin'in insanın "özgürlük içgüdüsü"ne sahip olduğunu bilimsel olarak ispatlamaya uğraşan farklı girişimleri hakkında ne düşünüyorsunuz? Sadece arzusu değil biyolojik ihtiyacı da olduğunu?

HZ: Bu fikre katılıyorum fakat bunun için biyolojik kanıt bulunabileceğini düşünmüyorum. Özgürlük için bir gen mi bulmak zorundasınız? Hayır. Diğer olası yol, tarihsel olarak insan davranışlarının üstüne gitmek olabilir. İnsan davranışlarının tarihi, özgürlük için arzuyu gösteriyor, ne zaman insanlar baskı altında yaşamışlarsa ona karşı ayaklandıklarını gösteriyor.



"Amerika Birleşik Devletleri Halklarının Tarihi"
Howard Zinn

Kaynak:
http://www.zcommunications.org/znet/viewArticle/17625